

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

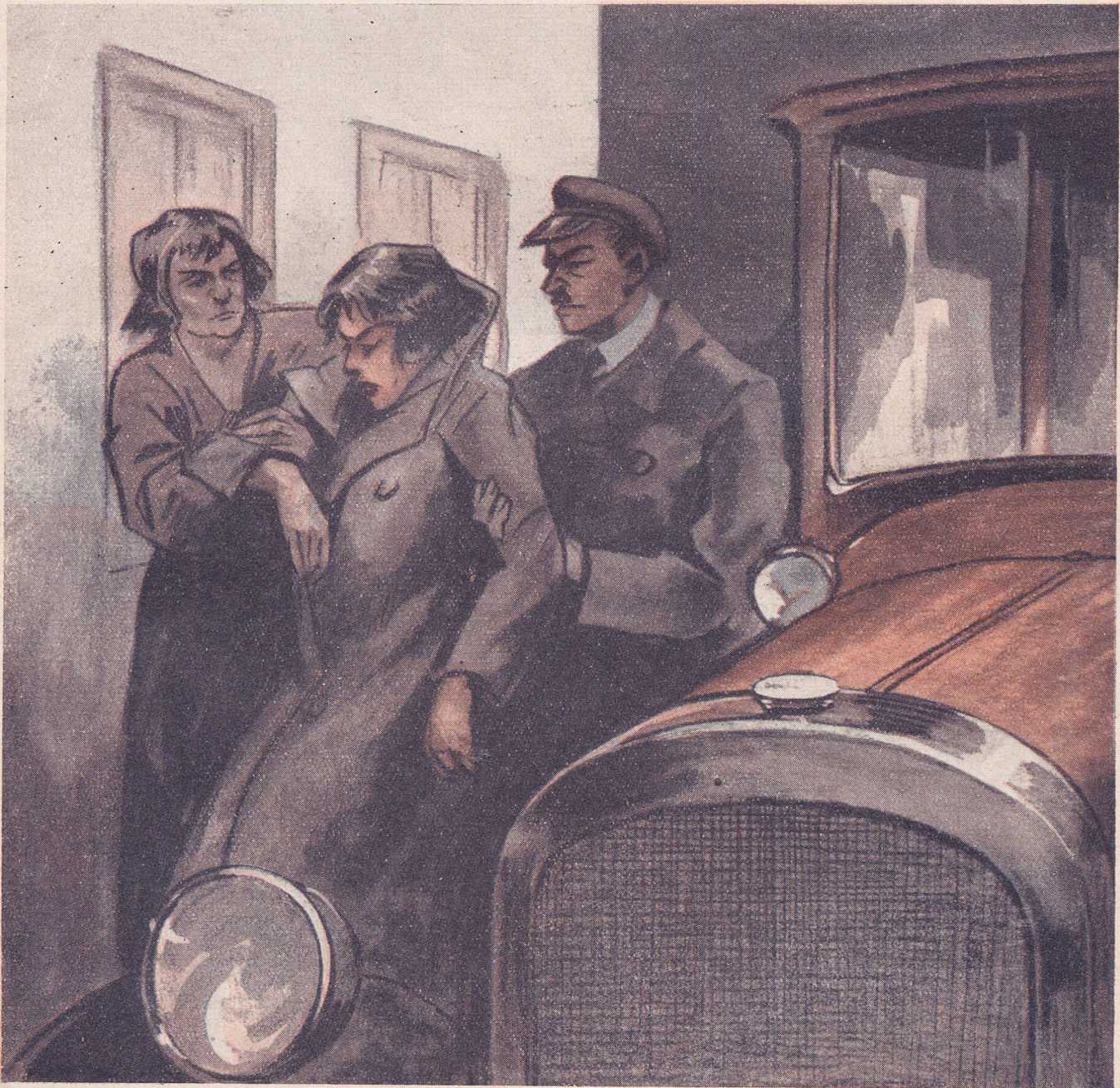
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 970

ONTMASKERDE SCHURKEN.

20 cent

„Een nieuwe, Bill?” vroeg ze fluisterend.

NIEUWE SERIE

Ontmaskerde Schurken.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

ONRUSTWEKKENDE BERICHTEN.

Men verkeerde in den laatsten tijd op Scotland Yard in een allesbehalve benijdenswaardige positie.

De openbare meening was reeds sedert een paar weken verontrust door het onbeschaamde optreden van een zekeren dr. Cox, den aanvoerder van een gevaarlijke dieven- en moordenaarsbende, en daarboven was de politie weder herhaaldelijk om den tuin geleid door een geheimzinnig personage, op Scotland Yard nog het best bekend als „De Gentleman Inbreker”, John Raffles onder welken naam hij eveneens bij de politie bekend was, had weder meermalen van zich laten hooren en Baxter, de hoofdinspecteur van politie, moest het tot zijn schaamte en schande bekennen, dat de beste mannen gespeeld had als de kat met de muis, hun zijn diensten had bewezen als hij dit noodig vond, en hem met goed gevolg had bestreden, als het zoo in zijn kraam te pas kwam.

Maar in alle gevallen had hij steeds aan het

langste eind getrokken, en er niet weinig zijde bij gesponnen.

De bekwame detective James Sullivan, de rechterhand van den heer Baxter, was het laatste in aanraking met John Raffles gekomen en dat niet tot zijn voordeel.

Integendeel, de zege was geheel en al aan de zijde van den gentleman-inbreker. Geldelijk zoowel als moreel, want ten eerste had hij den schurkachtige dr. Cox voor een zeer groot bedrag bestolen, en ten tweede had hij Sullivan, wel te verstaan zonder diens weten, geholpen bij de uitroeiing van een waar dievenhol, dat er evenwel uiterlijk had uitgezien als een mondain restaurant.

Dit alles hield de gemoederen bezig, en het regende critiek op de beklagenswaardige politie.

Maar nu had zich in den laatsten tijd iets voorgedaan, waardoor de aandacht weder een weinig van dr. Cox en John Raffles werd afgeleid, om zich op een ander onderwerp te vestigen.

Het betrof een aantal geheimzinnige verdwijningen, voornamelijk van vreemdelingen, en voor het meerendeel vrouwen.

In het eerst had men aan zelfmoord gedacht, maar toen het aantal verdwijningen toenam, moest men wel van gedachten veranderen, vooral omdat in de meeste gevallen iedere gedachte aan zelfmoord buitengesloten was.

De taak werd er niet beter op, toen de Fransche bladen er zich mede gingen bemoeien.

Op zekeren dag meldde de correspondent te Londen van „Le Petit Journal” het volgende aan zijn blad :

„In den laatsten tijd komt het veelvuldig voor dat hier ter stede personen en wel voornamelijk vrouwen, spoorloos verdwijnen.

Thans is weder een Fransche vrouw op dezelfde geheimzinnige wijze verdwenen. Ik vernam hieromtrent de volgende bijzonderheden.

Het Fransche echtpaar Pommier kwam in November j.l. in Londen aan, waar zij zich in Soho vestigden. De man had daar een betrekking als bakkersknecht gekregen.

Eenige dagen geleden las de vrouw in een tijdschrift een advertentie, waarin een gouvernante werd gevraagd op een salaris van drie pond sterling per week.

De vrouw solliciteerde doch werd niet aangenomen daar zij gehuwd was.

Maandag kwam een man in een auto juffrouw Pommier halen. Hij zeide dat de dame die haar niet had aangenomen, van gedachten was veranderd.

De auto reed naar een der noordelijke voorsteden, men verzocht juffrouw Pommier een groot huis binnen te gaan. Er werd echter gezegd dat mevrouw niet thuis was. Daarna werd zij weer thuis gebracht waar zij het gebeurde aan haar man vertelde.

Toen deze den volgenden dag thuis kwam trof hij zijn vrouw niet aan ; sinds dien tijd is zij verdwenen. De politie heeft alsnog geenerlei aanwijzingen omtrent haar verblijfplaats.

Het Fransche consulaat denkt aan vrouwenroof.”

Dit bericht had aanstonds in de pers van bijna geheel Europa de ronde gedaan.

En natuurlijk hadden ook de Londensche bladen het overgenomen en er de noodige commentaren op gemaakt.

Maar intusschen bleef het niet bij deze gevallen, want telkens hoorde men wederom van zulke verdwijningen.

Het bericht in kwestie kwam ook onder de oogen van John Raffles, want hij was een zeer aandachtig krantenlezer, en daarin gaf hij zijn trouwen vriend Charles Brand niets toe, die met hem hetzelfde fraaie huis bewoonde in de Cromwellstreet.

Raffles meende dat hij het aan zijn zonderling beroep verschuldigd was, kennis te nemen van alles wat de bladen berichten, ten minste voor zoover het feiten betrof, de talrijke verzinsels liet hij steeds voor rekening van de redacties.

Toen Raffles het bericht las, bevond hij zich met Charles Brand in de conversatiezaal van de Windsor Club, waarvan hij vice-president was, niet echter zooals men wel begrijpen zal, onder den naam van John Raffles, maar in hoedanigheid van Lord William Aberdeen, een schatrijken en in geheel Londen welbekenden philanthroop.

Het was twaalf uur in den morgen, er en bevonden zich slechts zeer weinig leden in de zaal.

Charles Brand, een jonge man, met een rond, blozend gelaat zat tegenover den vice-president, en was verdiept in de lezing van een welbekend sportblad.

Maar toen Raffles een zacht gebrom liet hooren, keek hij hem over het blad aan, en vroeg :

— Heeft dit gebrom een bepaalde beteekenis, of is het meer een eenvoudig lichamenlijk verschijnsel. Ik bedoel : heb je iets in je keel ?

— Neen, mijn waarde, antwoordde Raffles glimlachend, mijn keel is in orde. Als ik gebrom heb, dan was het eenvoudig een soort reflexbeweging, welke ik niet in mijn macht had.

— En waardoor kan zij wel veroorzaakt zijn ?

In plaats van te antwoorden reikte Raffles den jongen man het blad toe, waarin hij had zitten lezen, na het bericht met den nagel van zijn duim te hebben gemerkt.

Charles las het berichtje aandachtig door, en legde toen het blad op tafel neder met de woorden :

— Het is ongetwijfeld voor de betreffende personen zeer treurig maar ik kan niet goed inzien hoe de politie hier iets aan doen kan, en de verwijten van het Londensche publiek lijken mij wel een weinig overdreven.

— Een oogenblikje, Charles. Het publiek eischt niet van de politie dat zij voorbehoedend

zal optreden, maar wel genezend! Dat wil zeggen — zij kan natuurlijk bezwaarlijk voorkomen dat een vrouw verdwijnt, maar men is van oordeel, dat zij tot taak heeft de ontvoerders te ontdekken en te straffen.

— Goed en wel, dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan in een stad van bijna zeven miljoen inwoners!

— Maar wat denk je van dit bericht in het bijzonder?

— Ja, wat zal ik je daarvan zeggen, het is voor die ongelukkige Pommiers een ellendige geschiedenis.

— Ellendig, tragisch en raadselachtig, Charles. Dit laatste vooral verleent er een soort aantrekkelijkheid aan, en dat zal ook jou wel niet ontgaan!

Raffles had Charles een onderzoekenden blik toegeworpen, waarvan de beteekenis den jongen man volkomen duidelijk was.

Hij wist wat er in Raffles omging, alsof zijn vriend het zoeven had uitgesproken.

— Kom, Edward, zeide hij zachtjes, laten wij er maar niet omheen draaien — ik weet wel waar je heen wil! De zaak heeft zoodanig je aandacht getrokken, dat je gaarne eens een onderzoek zoudt willen instellen!

— Ik ontken het niet, Charles, er zijn in deze aangelegenheid elementen, welke haar voor mij aantrekkelijk maken, kortom — ik zou je willen voorstellen, om op ons eigen gezag eens een onderzoek in te stellen, misschien levert het volstrekt geen resultaat op, maar wij zullen dan toch den hartstocht van den wetenschappelijken onderzoeker gekend hebben.

— Ik ben je man, Edward! zeide Charles opgewekt. Misschien ontdekken wij wel een schandelijk complot — en dan zou je voor de zooveelste maal de politie een dienst bewijzen!

— Mijns ondanks, mijn waarde — mijns ondanks! gaf Raffles koeltjes te kennen. Als ik de politie daarmee inderdaad een dienst zou bewijzen, dan zou dat slechts een toevallige nevenomstandigheid zijn, een begeleidingsverschijnsel, zooals de geleerden het noemen, want, a priori, ben ik er volstrekt niet zoo op verzot een dienst te bewijzen aan dezelfde lieden die geen seconde zouden aarzelen mij te arresteren, als zij mijn identiteit kenden. Maar daarover spreken wij niet — wij willen het eens hebben over dit bijzondere geval van den Franschman Pommier.

Raffles had het blad weder opgenomen en las het bericht nogmaals door.

Toen zeide hij:

— Het lijkt mij wel vast te staan, dat de plaatsers van die advertentie, waarin een gouvernante gevraagd werd, met de ontvoering niets te maken hebben. Het is zeer begrijpelijk, dat men liever geen getrouwde vrouw neemt als zoodanig, wanneer men ongehuwde in overvloed kan krijgen. Trouwens, daarop wijst ook het vervolg van het bericht, wat daar lezen wij, dat de auto naar „een der Noordelijke voorsteden” reed, en dat men aan juffrouw Pommier verzocht een „groot huis” binnen te gaan, als hetzelfde huis werd bedoeld als dat van de stellers der advertentie, dan zou het bericht natuurlijk anders geluid hebben.

— Maar wat heeft het te beteekenen dat men haar weer thuis bracht na haar eerst te hebben weggehaald? vroeg Charles.

— Dat is mij ook niet zeer duidelijk. Ik denk echter dat er een soort organisatie bestaat, en dat het bestuur daarvan eerst een order en daarna een contra-order heeft uitgevaardigd, in ieder geval is de vrouw voor de tweede maal nogmaals afgehaald.

— Tenzij zij alleen vertrokken is, meende Charles.

— Dat is natuurlijk niet onmogelijk! hernam Raffles, zij kan bijvoorbeeld wel op een verzonnen boodschap de deur zijn uitgelokt, terwijl haar man op zijn werk was. Dat zou echter van de bureu wel te vernemen zijn, dunkt mij!

Raffles dacht even na, en vervolgde toen:

— Het zou natuurlijk ook van belang zijn, te weten, of juffrouw Pommier zich tegenover iemand heeft uitgelaten aangaande dat groote huis, waarvan de mevrouw niet thuis was! Als zij dat werkelijk gedaan heeft, zouden wij alweer heel wat verder zijn! Dan zouden wij, dunkt mij, het beste doen, dien Pommier maar eens te gaan ondervragen. Hij zal ons toch zeker wel te woord staan, als wij zeggen, dat wij belang in de zaak stellen en hem willen helpen.

— Ik ben blij dat je er zoo over denkt Charles — wij zullen er nog hedenmiddag werk van maken.

— Maar het adres van dien man staat niet in het bericht.

— Dat is gemakkelijk genoeg te ontdekken! Wij kunnen ons uitgeven voor particuliere detectives en Soho is zoo groot niet, of men zal ons daar op een der politie-bureau's wel nader kunnen inlichten. Iedere vreemdeling moet zich immers aanmelden en zich laten registreren.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en hernam nu:

— Wij zijn nu eenmaal toch in de club, wij

moeten hier maar lunchen ! En daar valt mij iets in — wij zouden wel van hier kunnen telefooneeren naar het hoofdbureau, in de wijk van Soho.

De beide vrienden waren opgestaan, en richtten nu hun schreden naar de prachtig ingerichte restauratiezaal waar zich nog slechts weinig leden bevonden, om er te genieten van de culinairische voortbrengselen uit de keuken van de club, die beroemd was wegens haar voortreffelijken Italiaanschen kok, een meester in zijn vak.

Terwijl Charles die hierin een groote vaardigheid had bereikt, het menu samenstelde, begaf Raffles zich naar de telefooncel, teneinde zich in verbinding te stellen met het hoofdbureau van politie in Soho.

Toen hij terugkeerde, was Charles nog in een gewichtige conferentie met den kellner gewik-

keld.

Maar zoodra de man zich verwijderd had, zeide Raffles opgeruimd :

— Ik heb het adres reeds van onzen vriend Pommier — wij hebben niets anders te doen, dan er aanstonds heen te gaan.

— Waar woont de man ergens ? vroeg Charles.

— Hij woont in de Roses street, en de bakker bij wien hij in dienst is in de Carlisle Street.

— Maar dan hoefde de man niets anders te doen dan Soho Square dwars over te steken ! riep Charles uit, het is zeker geen twintig minuten loopen, hoogstens een kwartier !

— Ja, en het is dan ook zeer brutaal geweest van de ontvoerders om de vrouw weg te lokken, terwijl haar man op slechts vijftien minuten gaans aan het werk was.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II.

HET EERSTE ONDERZOEK.

De beide vrienden gebruikten snel de lunch, en de kellner bracht den beiden heeren hun overjassen. Zij zouden den afstand te voet afleggen want Soho ligt op slechts weinige passen afstand van de Oxford Street, waaraan ook het fraaie clubgebouw gelegen was.

De afstand bedroeg zeker niet meer dan twintig minuten gaans.

Het was prachtig weder en de beide vrienden praatten onderweg opgewekt met elkander.

Maar toen zij halverwege waren gekomen stond Charles plotseling stil, en vroeg op zachten toon :

— Zouden wij niet beter gedaan hebben als wij ons hadden vermomd.

Raffles dacht een oogenblik na en zeide toen :

— Het is mogelijk, dat wij nog wel eens in omstandigheden zullen komen waarin een vermomming noodzakelijk is, maar ik geloof niet, dat wij dat nu reeds behoeven te doen. Dat die Fransche bakker, die hier slechts een maand is, Lord Aberdeen zou kennen, lijkt mij al heel onwaarschijnlijk !

En daarop zetten de beide vrienden hun weg voort, en tien minuten later stonden zij voor het plein van Soho, hetwelk zij dwars over staken, om zoo de Roses Street te bereiken.

Weliswaar bestond er kans, dat de man op zijn werk was, maar het was eerder denkbaar dat hij verlof had gevraagd om zelf alles in het werk te kunnen stellen, ten einde zijn echtgenoot te vinden.

Nu stonden de beide vrienden voor een oud, smal huis stil, waarvan de deur op hun schellen geopend werd door een tamelijk morsig dienstmeisje. Het bleek een soort pension te zijn, wat de Londenaars een flat noemen, waar de Franschman een woning had gehuurd.

En het morsige dienstmeisje was in dienst bij de kamerverhuurster, die zich even later vertoonde in de gedaante van een zwaarlijvige matrone, met een goedig gelaat en bolle, bleeke wangen. Raffles sprak haar aanstonds aan, en vroeg :

— Neem mij niet kwalijk dat wij u komen

storen, maar ik zou gaarne van u vernemen of monsieur Pommier thuis is ?

— Zou de goede man thuis zijn mijnheer ? riep de dame klagend uit, wel, hij loopt als een gek door de stad, in de hoop, zijn vrouw tegen te komen en hij weet hier heg noch steg. Is u op de hoogte van de zaak ?

— Daarvoor kwamen wij juist Madame, antwoordde Raffles.

— Zoudt u den armen man soms goed nieuws komen brengen ? vroeg de goede vrouw verheugd. Hij schreeuwt maar in zijn rare taal, nu en dan met een paar geradbraakte woorden er door. Hij rukte zich de haren uit en hij loopt als een tijger in zijn kamer op en neer.

— Als ik u goed begrepen heb is hij op het oogenblik niet thuis ?

— Dat zeide ik u toch al mijnheer ! Hij is vanmorgen om zes uur al de deur uitgegaan naar ik hoor, en al dien tijd is hij nog niet thuis geweest.

— Dat is jammer — maar misschien zoudt gij ons wel het een en ander kunnen mededeelen omtrent de verdwijning.

— Wat ik er u van kan zeggen, heeft niet veel om het lijf, mijnheer. U is zeker van de politie ?

— Min of meer ! antwoordde Raffles glimlachend. Hoe heeft de zaak zich toegedragen ?

— Laat eens zien — het is vandaag Zaterdag — dan moet het op Dinsdag geweest zijn, dat zij voor de tweede maal verdween.

— Het was zeker een jonge vrouw ?

— Niet ouder dan een jaar of vijf en twintig zou ik zeggen.

— Was ze mooi ?

— Zij zag er voor een vreemdelinge heel goed uit !

Charles moet zich omwenden om den glimlach te verbergen die op zijn lippen verscheen bij deze naïve grootspraak.

Maar Raffles ging door :

— Is het mogelijk dat de vrouw hier familie heeft ?

— Zij hebben hier kind noch kraai, mijnheer, antwoordde de kamerverhuurster.

— Hadden de echtelieden wel eens woorden met elkander, zoodat zij b.v. in drift kan zijn weggelopen.

— Woorden, mijnheer? Wel zij waren als twee tortelduifjes, men hoorde hen voortdurend samen lachen en stoeien als zij thuis waren. Vergeet niet dat zij pas een half jaar getrouwd waren!

— Dus dan moeten wij wel degelijk denken aan een opzettelijke ontvoering, ging Raffles voort, terwijl hij zich tot Charles wendde.

Vervolgens keerde hij zich weder tot de kamerverhuurster en hernam:

— Heeft de jonge madame Pommier met u gesproken over de aanvaarding van die betrekking als gouvernante?

— Hoe kon zij dat, mijnheer — het lieve schepseltje sprak geen woord Engelsch.

— Dat maakt er de zaak niet gemakkelijk op, bromde Charles voor zich heen.

— Maar gij kunt mij toch wel zeggen wat er op dien tweeden dag gebeurd is? ging Raffles ongeduldig voort. In een krantenbericht lees ik, dat juffrouw Pommier op Maandag door een man in een auto werd gehaald. Was haar man toen thuis?

— Neen, die was op zijn werk in de bakkerij.

— Hebt gij die auto en den man zelf gezien?

— Ja.

— Was het een huurauto?

— Neen, dat was het bepaald niet! Het was een groote wagen, en er zat ook geen chauffeur in uniform achter het stuurwiel.

— Herinnert gij u de kleur van het voertuig?

— Ja zeker — donker-groen.

— Zoudt gij den man herkennen, die haar bestuurde?

De oude dame scheen een oogenblik te aarzen voor zij antwoordde:

— Ik was in mijn kamer, en ik heb hem door de tule gordijnen heen gezien, en maar heel kort. Hij had een zwarten baard, en hij droeg een soort sportpak met een geruite pet op.

— Was hij groot of klein?

— Noch het een noch het ander! Zoo tusschen beide in.

— Aan dat signalement hebben wij niet veel! zeide Charles bij zichzelf. Mannen met een zwarten baard, en die niet groot en ook niet klein zijn, vind je hier in Londen bij duizenden.

— Vroeg hij naar Madame Pommier, begon Raffles weder.

— Ja, hij kwam van zijn plaats af, en belde aan.

— Maar dan hebt gij hem ook gesproken, riep Raffles op levendigen toon.

— Neen, het dienstmeisje deed open.

— Dan zou ik wel heel graag uw dienstmeisje eens ondervragen, madame, als het niet te veel moeite is.

Het gesprek had in de smalle vestibule plaats gehad, en juist kwam het dienstmeisje voorbij.

Charles greep haar als het ware in de vlucht, terwijl Raffles haar een shilling voor hield.

Het meisje wierp een begeerigen blik op het zilverstuk en plukte verlegen aan haar boezelaar.

— Zou je dit geldstukje niet graag willen verdienen, vroeg Raffles glimlachend.

Het meisje knikte schuw, maar gaf geen antwoord.

— Zeg mij dan eens, lief kind, hoe de man er wel uitzag, die hier Maandag met de auto is gekomen om de Fransche dame te halen.

Het kind scheen een oogenblik moeilijk na te denken, en antwoordde toen:

— Hij had een zwarten baard, mijnheer!

— Mooi zoo! Hoe lang ongeveer!

Het dienstmeisje wees ongeveer ter hoogte van haar middel, en zeide verlegen:

— Zoo lang, mijnheer.

— Welnee, kind! liet de stem van de kamerverhuurster zich hooren, het was een puntbaard, en hij kwam maar nauwelijks over zijn das!

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

Hij had hier blijkbaar weder te doen met een van die voorbeelden van verschillend waarnemingsvermogen, welke de politie zoo menigmaal moeilijkheden opleverde.

Hij verloor echter geenszins zijn geduld, maar vervolgde:

— Was het een lange man?

— Heel lang, mijnheer!

— Maar kind, je bent stapel! riep haar meesteres uit. De man was eerder klein dan groot!

— Ik meen mij te herinneren, madame, dat gij zoeven gezegd hebt, dat hij noch het een noch het ander was, zoo wendde Raffles zich glimlachend tot de oude dame.

— Dat mag zoo zijn, mijnheer, maar lang was de man in ieder geval niet.

— Hij droeg een bril, riep het dienstmeisje uit, voor haar iets gevraagd werd.

— Een bril? Daar heb ik niets van gezien! zeide de kamerverhuurster schouderophalend.

— Het kan misschien wel een autobril geweest zijn, die hij op de klep van zijn pet had geschoven! bracht Charles in het midden.

— Ja, ja ! Dat was het ! riep het kamermeisje uit.

— Dan zijn nu alle partijen voldaan ! hernam Raffles bedaard. Die man vroeg dus naar madame Pommier. Hebt gij haar toen gewaar-schuwde ?

— Ja, mijnheer. Ik vroeg dien heer, of hij niet wilde binnenkomen, maar hij zeide, dat hij zijn auto niet alleen kon laten. Ik behoefde alleen maar tegen de dame te zeggen, dat de mevrouw, bij wie zij Zaterdag geweest was, zich had bedacht, en dat de dame daar in dienst kon komen. Zij moest maar dadelijk met dien heer meerijden !

— Dus die boodschap ben je gaan overbrengen. Vond madame Pommier dat in het geheel niet vreemd ?

— Dat weet ik niet, mijnheer — maar zij kleedde zich dadelijk aan, en ging naar de auto.

— Sprak zij toen nog met dien heer ?

— Even maar. Hij hield de deur van de auto voor haar open, en toen ging hij op zijn plaats vooraan zitten, en toen reden zij weg.

— Wanneer kwam zij weder terug ?

— Een uur of vier later.

— Wanneer kwam de man voor het eerst ?

— 's Morgens om negen uur.

— Je bent een braaf en een verstandig kind, zeide Raffles, terwijl hij het meisje op den schouder klopte, en haar het geldstuk in de hand drukte. Ga nu maar weer aan je werk !

Het dienstmeisje snelde weg, overgelukkig met haar geldstuk.

Raffles wendde zich weder tot de kamer-verhuurster en vervolgde :

— Gij hebt er dus niet het minste vermoeden van, om welke reden madame Pommier den volgenden dag het huis kan hebben verlaten, waarin zij niet weder zou terugkeeren ?

De corpulente dame dacht even na, en antwoordde :

— Ik kan de reden niet zien. Zij ging des morgens winkelen, en zij zei nog lachend, dat zij zich met het Engelsch wel zou weten te redden. Zij had zoo'n soort leerboekje bij zich, waarin Fransche en Engelsche woorden naast elkander stonden, en dat liet zij mij nog zien.

— Er was dus in den loop van den morgen in het geheel geen boodschap voor haar gekomen ?

— Niets !

— Dan moet men haar hebben opgewacht, en haar op straat hebben aangesproken, hernam Raffles, zich tot Charles wendend.

— Dat kan niet anders ! kwam deze.

— Maar daar komt mijnheer Pommier juist aan ! riep de kamerverhuurster, die naar buiten had gekeken.

Het meisje was reeds naar de voordeur gesnelde, en had die geopend.

Het volgende oogenblik trad Pommier binnen.

Hij was een jonge, krachtig gebouwde man, met een donker uiterlijk, dat dadelijk den Franschman verried, een fijn snorretje, en groote glanzende oogen.

Hij was nu zeer bleek, en er lag een trek van nameloze wanhoop en smart op zijn gelaat.

Hij was zeer eenvoudig gekleed, maar zijn goed was keurig onderhouden.

Pommier scheen de aanwezigheid van vreemden in de smalle vestibule in het geheel niet op te merken, en wilde met gebogen hoofd de trap opgaan.

Maar Raffles trad hem in den weg, en zeide op een toon van warme sympathie in het Fransch :

— Pardon, monsieur Pommier, dat ik de vrijheid neem, u aan te spreken. Uit de bladen hebben wij beiden, mijn vriend en ik, van uw ongeluk vernomen, en wij zijn hier gekomen, in de hoop en de verwachting, dat wij u misschien van nut zouden kunnen zijn !

Pommier had snel opgekeken op het hooren zijner moedertaal, die hij daar zoo onberispelijk door een Engelschman hoorde spreken, en een oogenblik hadden zijn oogen geschitterd.

Maar moedeloos liet hij het hoofd weder zinken en zeide op doffen toon :

— Het is zeer vriendelijk van u, mijnheer, maar ik geloof niet, dat hier nog hulp kan baten ! Vervloekt zij het uur, waarop wij besloten, naar deze stad te gaan !

Hij had dit laatste op hartstochtelijken toon uitgeroepen, en de gebalde vuist met een gebaar van wanhoop opgeheven.

Maar Raffles legde hem de hand op den schouder en zeide vriendelijk :

— Gij moogt den moed niet laten zakken, monsieur Pommier !

— Maar welke hoop kan mij nu nog overblijven, mijnheer ? riep de ongelukkige man uit. Er moet een vreeselijk ongeluk met mijn vrouw zijn gebeurd ? Misschien is zij wel overreden of verdronken !

— Hebt gij daar reeds onderzoek naar gedaan ? vroeg Charles op medelijdenden toon.

— Ik ben overal geweest, mijnheer, op het hoofdbureau van politie, en ik heb het lijkenhuis

bezoekt, maar nergens wist men iets van mijn arme, lieve vrouw!

— Welnu, als dat zoo is, waarom zoudt gij dan reeds wanhopen? vroeg Charles. Als uw vrouw werkelijk een ongeluk overkomen was dan zou men het toch moeten weten!

— Maar er kan wel iets gebeurd zijn, mijnheer, dat nog veel erger is! riep Pommier uit, terwijl hij vreeselijk bleek werd, en zijn tanden hoorbaar over elkander knarsten. Gij zult het ook wel weten, dat de bladen in den laatsten tijd melding maken van geheimzinnige verdwijningen... er worden vrouwen ontvoerd, en men begrijpt wel met welk doel dat geschiedt! Denk u eens in mijn toestand! Ik ben hier nog geen volle maand, en wij beiden kwamen hierheen, aangelokt door de hooge loonen, en vol blijdschap! En nu dit! Die vreeselijke onzekerheid zal mij nog waanzinnig maken!

— Gij moogt niet toegeven aan uwe stemming! zeide Raffles op ernstigen toon. Toen ik zoeven zeide, dat wij u willen bijstaan, was dat niet een holle bewering zonder meer, maar een werkelijk goed gemeend aanbod! Wij kunnen u misschien beter helpen dan de politie!

Pommier hief snel het hoofd op, en keek Raffles onderzoekend aan.

— Wie zijt gij dan, monsieur? vroeg hij.

— Wij zijn particuliere detectives — maar niet van de gewone soort! Wij hebben de beschikking over middelen, waarvan onze concurrenten niet kunnen droomen!

— Maar — ik ben niet rijk, mijne heeren!

zeide de Franschman beschroomd. Ik heb reeds zooveel geld moeten uitgeven voor onzen overtocht en de inrichting hier! Ik geloof niet, dat ik u zou kunnen betalen!

— Dat is van later zorg! hernam Raffles glimlachend. Wij hebben nog iets zeer bijzonders — en dat is, dat wij ons werk meer voor ons vermaak doen! Gij begrijpt mij? Als het u niet schikt, dan betaalt gij in het geheel niets!

— Maar dan zijt gij dus een soort Sherlock Holmes, mijne heeren? riep Pommier uit. Ik geloof, dat die zich ook bijna nooit liet betalen door degenen, die het niet breed hadden!

— Dat hebt gij goed onthouden! sprak Raffles. Laten wij het er dan voorloopig voor houden, dat wij zijn opvolgers zijn! En stelt gij van uw zijde vertrouwen in ons — dat is alles, wat wij van u vragen!

— Dat wil ik gaarne, mijnheer! Welk belang zoudt gij er ook bij kunnen hebben, een arm man als ik te bedriegen?

— Niet het minste! gaf Raffles ten antwoord. Zoudt gij ons dadelijk een paar vragen willen beantwoorden?

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, mijnheer, antwoordde Pommier. Maar wees dan zoo goed, mij even naar mijn kamers te volgen — daar kunnen wij rustiger praten.

Hij begaf zich reeds naar de trap, en Raffles en Charles volgden hem, terwijl de kamer-verhuurster, die van het geheele gesprek natuurlijk geen woord had begrepen, zich hoofdschuddend naar haar eigen vertrek terug trok.

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

CHARLES IS UIT ZIJN HUMEUR.

De drie mannen beklommen de tamelijk steile trap en op de derde verdieping opende Pommier met zijn eigen woningsleutel een deur, en liet zijn bezoekers voorgaan.

Een oogenblik later zaten de drie mannen bijeen in een eenvoudig gemeubeld vertrek, dat met twee ramen op de straat uitzag.

— Zeg mij eens, mijn waarde heer Pommier, begon Raffles, of de correspondent van het „Petit Journal” het bij het rechte eind heeft als hij zegt, dat uw vrouw u heeft medegedeeld, wat haar wedervaren is, nadat zij met de auto op Maandag laatstleden werd gehaald en naar het Noorden van onze stad reed.

— De correspondent heeft niets dan de waarheid verteld, mijnheer. Mijn vrouw heeft mij echter slechts weinig kunnen mededeelen. niet veel meer, dan het blad vermeldt, want zij is hier, evenals ik, geheel onbekend en de man die de auto bestuurde sprak ook maar heel gebrekkig Fransch.

— Heeft zij den naam niet gehoord van die Noordelijke voorstad? ging Raffles voort. Kan het misschien Hampstead geweest zijn?

— Ik zou het u waarlijk niet kunnen zeggen, mijnheer — zij wist het niet! Wij beschouwden toen trouwens de zaak als iets heel onschuldigs, en daarom spraken wij er niet lang over.

— Zij heeft u dus ook geen beschrijving van dien chauffeur kunnen geven?

— Die beschrijving heb ik pas gehoord uit den mond van een commissaris van politie, mijnheer.

— Ja, dat alles maakt het onderzoek niet gemakkelijker, zeide Raffles peinzend. Hoe zag dat huis er wel uit, waar men uw vrouw bracht?

— Mijn vrouw zeide, dat het een prachtig ingericht huis was met een groote vestibule, overal met marmer, dikke tapijten op den vloer en een groote, mahoniehouten trap achter in, die naar een soort gaanderij voerde. Verder dan die vestibule is zij echter niet geweest, want zooals gij weet, deelde men haar mede, dat de dame in kwestie niet thuis was.

— Dat begrijp ik niet goed! mompelde Raffles voor zich heen. Het moet toch hetzelfde huis zijn geweest, waar uw vrouw zich den Zaterdag tevoren voor de betrekking van gouvernante had aangemeld.

— Neen, het was een ander huis! hernam de Franschman op beslist toon.

— Maar hoe verklaarde de man van de auto dat dan? riep nu Charles verwonderd uit.

— Hij zeide, dat de dame, die zich bedacht had, er in Londen meerdere huizen op na hield, want dat zij zeer rijk was.

— Nu, het is wel zeker, dat die dame dan niets uitstaande heeft met de verdwijning van uw vrouw. De politie zal dit trouwens wel onderzoeken, want het zal haar niet moeilijk vallen den naam van de dame uit te vorschen, die de advertentie gesteld heeft, waarin een gouvernante werd gevraagd.

— Zoo denk ik er ook over, mijnheer, hernam Pommier zuchtend. En daarom begrijp ik er des te minder van.

— Is het juist dat gij hier in het geheel geen verwanten of vrienden hadt?

— Wij kenden hier niemand, mijnheer.

— Dan beklag ik u oprecht, zeide Raffles op warmen toon, terwijl hij den Franschman hartelijk de hand toestak, welke deze gretig greep, verheugd dat hij in deze groote stad tenminste iemand had gevonden, die oprecht belang in hem scheen te stellen.

Raffles was weder opgestaan en had zijn hoed gegrepen.

— Het zou dwaasheid zijn, mijnheer Pommier, als wij zeiden, dat uwe inlichtingen ons veel verder hebben gebracht! Blijkbaar weet gij zelf niet veel meer dan de politie!

— Gij kunt mij dus volstrekt geen hoop geven, riep de Franschman wanhopig uit.

— Wij mogen u niet met een valsche hoop vleien, dat is iets anders! zeide Raffles op ernstigen toon. Maar wel willen wij doen wat wij kunnen, om licht in de duisternis te brengen.

Pommier had tranen in de oogen gekregen.

toen hij op zijn beurt Raffles de hand drukte.

— Ik wilde dat ik u kon doen gevoelen mijnheer, wat er nu in mij omgaat, zeide hij met trillende stem. Ik gevoelde mij hier zoo ellendig verlaten en hulpeloos in deze reusachtige, vreemde stad, waar een taal gesproken wordt, die ik niet versta en toch geloof ik niet dat ik een zwakkeling ben!

— Ik begrijp het volkomen, mijnheer Pommier, zeide Raffles. Heeft de politie u eenige hoop kunnen geven?

— Zeer weinig mijnheer! Ook zij verklaarde, dat zij niet veel had aan wat ik kon mededeelen, maar dat zij haar best zou doen om mijn vrouw terug te vinden, al zou het zeer moeilijk zijn.

— Ik behoef u zeker niet te vragen, of gij ons behulpzaam wilt zijn bij onze pogingen om de verblijfplaats van uw vrouw te ontdekken?

— Hoe kunt gij het vragen mijnheer! — Al zou het mij den dood kosten — ik zou gaarne mijn leven geven om mijn lieve vrouw te redden! Gij weet niet hoe lief wij elkander hadden. Wij zijn maar eenvoudige lieden en ik ben niets anders dan een arbeider — maar nimmer heb ik een oogenblik de rijken benijd, want mijn lieve Jeannette was mij meer waard dan alle schatten der aarde.

— Ik had niet anders verwacht, kwam Raffles. Zijt gij nog werkzaam bij uw patroon.

— Hij is een braaf man, mijnheer, en hij heeft mij eenige dagen verlof hegeven met behoud van loon om mijn vrouw te zoeken — maar ik mag daar geen misbruik van maken en ik voel wel, dat ik alleen toch niets kan uitrichten.

— Dat hebt gij goed ingezien — gij zoudt, als vreemdeling, die onze taal niet machtig is, evengoed in een hooiberg naar een naald kunnen zoeken. Ik zeide u echter reeds, dat ik beschik over middelen, die het onderzoek heel wat zullen vergemakkelijken. Nu nog één ding, mijn waarde Pommier — wij willen u helpen, maar gij belooft mij van uw kant, dat gij u over volstrekt niets verwondert, wat gij ook moogt zien of beleven. Wij staan als particuliere detectives niet op al te goeden voet met de gewone politie — concurrentienijd, begrijpt gij wel? En daarom blijf ik haar ook liefst zooveel mogelijk uit den weg.

— Ik zal u niets vragen en mij met niets bemoeien, antwoordde Pommier eenvoudig. Voor mij is de hoofdzaak, dat ik mijn lieve Jeannette weder in de armen kan sluiten.

— Dan zullen wij maar aanstonds aan het werk gaan. Blijft gij nu rustig thuis en wacht

onze berichten! Gij moet u gereed houden ieder oogenblik met ons mee te kunnen gaan.

— Daar kunt gij op rekenen, mijnheer.

Raffles knikte den Franschman toe en daarop namen de beide vrienden afscheid van Pommier, nadat Raffles hem had gezegd, dat hij hem zou kunnen seinen of schrijven onder den naam van Jack Burd, poste restante, het postkantoor in de Cromwellstreet.

Even later stonden de beide vrienden op straat.

Zij liepen langzaam voort in de richting van de Oxford Street, en het duurde nog eenigen tijd voor een hunner sprak.

Toen merkte Charles op:

— Het kan wel aan mij liggen, maar ik kan volstrekt niet inzien, wat wij in deze zaak kunnen doen.

— O, dat zal je wel meevallen! zeide Raffles glimlachend.

— Maar wij kunnen toch niet naar die vrouw gaan zoeken in een stad als deze met de weinige gegevens waarover wij beschikken?

— Dat zou natuurlijk onbegonnen werk zijn. Maar — wij kunnen eene herhaling van het geval uitlokken!

Charles keek Raffles vragend aan en zeide:

— Ik begrijp je niet!

— Het is dan toch eenvoudig genoeg! Deze verdwijning staat niet op zich zelve maar is er slechts een van een geheele reeks, die zeer waarschijnlijk alle op rekening van dezelfde organisatie moeten worden geschreven. Dat wil zeggen, dat de ontvoering van Madame Pommier niet de laatste zal zijn! Hoe zijn zij nu juist op het spoor van die vrouw gekomen?

— Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten.

— Luister dan! De schurken, die dit alles op touw zetten, redeneeren natuurlijk als volgt: Een Engelsche dame vraagt natuurlijk als gouvernante een vreemdelinge. Dat is al een voordeel, want in zeer vele gevallen zal die vreemdelinge niet of gebrekkig Engelsch kennen. Zij zal ook jong zijn! Blijft slechts de vraag of zij ook mooi is. Als zij aan die voorwaarde voldoet, dan valt zij in de termen om als moderne slavin te worden ontvoerd — met een al te doorzichtig doel!

— Maar hoe weten de schurken of zij mooi is? riep Charles uit.

— Eenvoudig door hun oogen open te doen. Zij zullen spoedig ontdekt hebben, wie er op de advertentie reflecteert! In dit geval was de sollicitante gehuwd en zij werd dus onverrichter

zake teruggestuurd. Van dat oogenblik af was de zaak gezond, natuurlijk van het standpunt der handelaars in blanke slavinnen.

— Ik gevoel voor deze redeneering, Edward. Maar dan moeten die schurken over een leger spionnen beschikken ?

— Dat doen zij dan ook ! Zij weten alles, zij doorzien alles. Ik ben er van overtuigd, dat zij dadelijk van de komst van de knappe, jonge Française hebben geweten — want een telegram Calais naar Londen kost maar een paar francs en aan de aanlegplaats der kanaalbooten hebben zij stellig hun verklikkers.

— Is dat schandelijk bedrijf dan zoo loonend ? vroeg Charles op verontwaardigden toon.

— Dat is het ! Het lust mij niet om op bijzonderheden in te gaan, maar met dezen walgelijken handel worden duizenden „verdiend”.

— Maar nu verder ! Je praatte zoeven over een herhaling van dit geval ! Wat wil je dan eigenlijk doen ?

— Weder een advertentie plaatsen, waarin een jonge Belgische of Fransche gouvernante gevraagd wordt.

— En dan ?

— Wel, dan melden er zich waarschijnlijk eenige aan !

— Bij wie ?

— Maar voor den drommel — bij mij natuurlijk ! Ik verbeeld de stelster van de advertentie te zijn.

— Maar wat moet je in 's hemelsnaam met al die gouvernantes uitvoeren ?

— Het zullen er natuurlijk zooveel niet zijn en die er komen stuur ik natuurlijk weg — op een na !

— En wat moet er met die eene gebeuren ?

— Die moet als lokvink dienen en in de kaart spelen van die schurkachtige zielverkoopers.

— Prachtig ! Maar waar vindt je zoo spoedig iemand, die daarvoor geschikt is en die de gevaren daarvan wil loopen ?

— O, de persoon is al aangewezen, antwoordde Raffles lakoniek.

Charles bleef midden op straat staan en wierp met een woedend gebaar zijn sigaret weg, welke hij juist had aangestoken.

— Zoo mag ik het zien, mijn jongen ! zeide Raffles kalmpjes. Het is beter dat je voorloopig niet meer rookt.

Charles liet een knorrend geluid hooren en gromde :

— Kom er rond voor uit ! Wat ben je van plan ?

— Heb je het nog niet geraden, mijn waarde ? Die gouvernante.... dat ben jij !

Charles werd beurtelings rood en bleek en barstte toen uit :

— Dat is toch werkelijk te veel ! Je wilt mij dus dwingen, mij weder als een vrouw te vermommen ?

— Ik zou je om te beginnen gaarne willen dwingen een weinig minder hard te schreeuwen. Wij staan hier niet op een liefhebberij-tooneel en je studeert toch niet voor omroeper, is het wel ? Het is niet noodig dat geheel Londen hoort hoe bespottelijk jij je opwindt over zoo'n bagatel.

— Noem je dat een bagatel ? Is het een kleinigheid als ik van geslacht moet verwisselen ?

— Aha — ik zie het al ! Mijnheer vischt naar complimentjes. Hij wil het nogmaals hooren, hoe uitstekend hij de rol van een bevallige jonge vrouw weet te vervullen. Nu, mijnentwege — je bent er onverbeterlijk in, Charles. Ben je nu tevreden ?

— Of ik tevreden ben ? Ik kook ! Ik borrel. Ik voel hoe de vlammen mij uitslaan. Ik dacht er voorgoed af te zijn.

— Dat is heel onverstandig van je geweest, Charles, hernam Raffles droogjes. Ik heb je al eens gezegd, dat je dergelijke illusies niet moet koesteren ! Je bent nog een paar jaren bruikbaar als aanvallig jong meisje, dan zal ik je nog een jaar of vijf kunnen gebruiken, als gehuwde vrouw op de middaghoogte van haar schoonheid en vervolgens als vrouw op den gevaarlijken leeftijd. Dan echter treedt het tijdperk in, waarin je onverbeterlijk zult zijn, als „Komische Alte” en dan kun je je loopbaan roemrijk besluiten, als vriendelijk mummelend grootmoedertje.

— Je hangt daar een zeer aantrekkelijk tafereel op, Edward, dat moet ik zeggen, kwam Charles. En moet ik mij dat alles laten welgevallen ?

— Kom, zoo mag je het niet voorstellen ! Ik weet dat je het gaarne doet, als het voor een goede zaak is — en was ooit een zaak beter als deze ?

Deze opmerking scheen den jongen man een weinig te verteederen.

— Als het dan niet anders gaat ! zeide hij zuchtend.

— Ik kan niet inzien, op welke wijze het anders zou gaan. Indien ik zelf niet een weinig te hoekig was en te lang van stuk om een jonge dame voor te stellen, dan zou ik gretig de gelegenheid aangrijpen, om een paar van die

schurken met de koppen tegen elkaar te bonzen!

— Zou het daar dan misschien toe kunnen komen? riep Charles met schitterende oogen.

— Als mijn berekeningen uitkomen, dan bestaat daar veel kans op.

— Dan sla ik toe. Top. Ik zal mij over het dragen van rokken, op die schurken wreken.

— Goed zoo. Dat zijn voortreffelijke voornemens. Maar begin nu met je hartstocht een weinig te temperen en je vast een beetje te oefenen in het liefdig-zijn. Van nu af geen whisky-soda meer, geen bier, geen sigaar en vooral geen cognac. Een gouvernante die cognac drinkt, is natuurlijk een *onding*.

Charles keek Raffles verwijtend aan en zeide op klagenden toon:

— Waarom ontzeg je mij ook maar niet liever dadelijk mijn rum-grocje?

— Lieve hemel! Heb ik dat vergeten? riep Raffles verschrikt uit. Rum-groc is natuurlijk streng verboden. Je moet geuren naar made-liefjes en cocos-zeep, en er mag geen spoor van alcoholica aan je zijn. In dat geval ware het spel natuurlijk aanstonds voor je verloren. En nu in ernst, Charles, ik reken er stellig op, dat je mij en vooral dien armen Pommier op jouw wijze zult helpen! Je bent nu een weinig uit je humeur, maar ik ben vast overtuigd, dat je het niet zoo erg meent.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

HET SPEK IN DE VAL.

Den volgenden morgen verscheen er in een aantal Londensche bladen een advertentie van den volgenden inhoud :

„Mevrouw Bluejack vraagt een gouvernante van Fransche of Belgische origine bij twee lieve kindertjes. Reflectanten niet ouder dan 25 jaar gelieven zich persoonlijk aan te melden Victoria-Street 123 tusschen elf en twaalf uur.”

Dit was het stukje spek in de muizenval en de toekomst zou spoedig leeren, dat de muizen er op af zouden komen.....

Er kwamen ongeveer zes dames tusschen elf en twaalf uur in het huis aan de Victoria-Street, hetwelk aan Raffles toebehoorde, en dat voor deze bijzondere gelegenheid betrokken was door James Henderson, den reusachtigen chauffeur van Zijne Lordschap, die den grooten onbekende reeds in menig gevaarvol avontuur met onwankelbare trouw terzijde had gestaan.

En als de kerels met hun ongunstige tronie, die schijnbaar toevallig in de buurt van het huis rondzwierven, eens verder hadden kunnen zien dan de kier van de huisdeur het hun veroorloofde, telkens als deze werd geopend, dan zouden zij misschien wel dadelijk den toeleg vermoed hebben.

Want de vrouw des huizes Mistress Bluejack opende iederen keer persoonlijk de deur en zitscheen er geen dienstmeisje op na te houden.

En deze dame stond zes voet en eenige duimen hoog in haar schoenen, en een paar schoenen, die zeker expresselijk voor haar vervaardigd moesten zijn. En de vuist, waarmee zij telkens de deurkruk vastgreep, leek wel een os te kunnen verpletteren.

Kortom, de onbestaande Mistress Bluejack, was niemand anders dan James Henderson in hoogst eigen persoon, voor deze gelegenheid gedost in een prachtige katoenen japon, blauw met witte moesjes, wel een jaar of tien

in de mode ten achter, en die van achteren met touwtjes was dichtgehaald, maar die althans zijn eigen kleederen voldoende bedekte.

De brave kerel droeg een hoog blonde pruik, die hem erg benauwde, en die hij graag zou hebben afgezet, als het hem vergund ware geweest, en zijn gelaat was dik bepoederd.

Dit alles kon niet beletten, dat hij er uitzag als een grenadier die zich voor de aardigheid in vrouwenkleeren had gestoken.

Gelukkig hinderde dit niet erg, want de gesprekken met de adspirant-gouvernantes waren steeds van zeer korten duur en hadden meestal hetzelfde, eigenaardige verloop.

De brave reus was in het geheim genomen en had van Raffles opdracht gekregen de dames die zich kwamen aanmelden zoo spoedig mogelijk af te poederen.

Van deze opdracht nu, kweet Henderson zich volgender wijze.

Nadat hij de deur geopend had, ontving hij de dame in kwestie met de handen in de zijde, wijdbeens staande en met een dreigenden blik onder de borstelige wenkbrauwen.

Dit was natuurlijk reeds niet geschikt om de gouvernantes in spé op hun gemak te stellen.

Maar het werd er natuurlijk ook niet beter op, als de zoogenaamde Mevrouw Bluejack met een lage, daverende stem vroeg :

— Kent u Hebreeuwsch ?

De twee eerste dames, die verschenen waren, kenden deze taal in het geheel niet en moesten er ook voor uitkomen.

Daarop had Henderson met hetzelfde rollende geluid vervolgd :

— Kent u geen Hebreeuwsch ? Dat is een noodlottige omstandigheid. Ik acht het zeer gewenscht, dat mijn kinderen in deze taal onderwezen worden. Zij willen zich namelijk in Palestina gaan vestigen, zoodra zij volwassen zijn.

En zoo waren deze twee eerste dames in een ommezien weder verdwenen.

Maar het toeval wilde, dat de derde sollici-

tante van Joodschen godsdienst was en dus in de gelegenheid was bevestigend op de vraag van mevrouw Bluejack te antwoorden.

Henderson stond een oogenblik verbluft, maar hij redde de situatie door uit te roepen :

— Kent u Hebreuwsch ? Dat is prachtig ! Maar hoe staat het met het Sanskrit ?

De sollicitante moest bekennen, dat zij er zelfs de allereerste beginselen niet van wist, maar zij wilde wel weten in welke opzicht de kennis van deze eeuwenoude taal van nut zou kunnen zijn voor kinderen van een Engelsche dame.

Daarop had Henderson in woede ontstoken de deur voor de dame opengeworpen en uitgeroepen :

— Wat ? U wilt een gouvernante zijn en u kent niet eens Sanskrit ? Pak je weg !

Nijdig was het arme kind heengegaan, en Henderson wuifde zich met zijn blonde pruik koelte toe, in afwachting van de volgende „klant”, zooals hij ze noemde.

Dat bleek Charles Brand in eigen persoon te zijn.

De jonge man had de grootste zorg aan zijn uiterlijk besteed en het moet gezegd worden, dat hij als vrouw er betooverend uitzag.

Hij had bijna anderhalf uur besteed alleen aan zijn gelaat, en daarvan alle geringe onregelmatigheden met de grootste zorgvuldigheid bijgewerkt.

Het was een geluk, dat hij van nature begiftigd was met een buitengewoon blanke, gladde huid, en slechts zeer geringen baardgroei.

De pruik paste evengoed als natuurlijk vrouwenhaar het gedaan zou hebben.

Toen hij dan ook eindelijk gereed was, de fijne glacés had aangetrokken over zijn blanke handen, de peau de suède schoentjes had aangedaan, toen was Charles Brand geheel en al verdwenen en had plaats gemaakt voor een zeer bevallige Française, met een onschuldig lief gelaat, prachtige lange wimpers en kwijnende blauwe oogen.

Henderson ontving Charles met een krachtigen handdruk en zeide zacht, alsof hij vreesde, daarbuiten te worden gehoord :

— Ik zal blij zijn als dit gedeelte achter den rug is. Gevoelt gij u prettig in die vrouwenkleeren ?

— Praat er mij niet van, beste James, ik gevoel mij als een visch op een warmen stoof, als een wig in een boom, als een haring in een overvullen ton. Maar Mylord heeft gezegd, dat

het zoo moest zijn, en het zal dus wel goed wezen.

— Natuurlijk mijnheer Brand, gaf Henderson trouwhartig te kennen. Zegt u mij eens hoe vindt u mij zoo ?

Charles deed een paar stappen achteruit, monsterde den reus van de reusachtige voeten tot het dikke hoofd en antwoordde lachend :

— Ik wil je niet kwetsen, beste James, maar je herinnert mij aan een zesde-rang acteur in „De Tante van Charly”. Dat stuk ken je toch zeker wel ?

— Zeker, mijnheer Brand ! Ja, ik begrijp wel, dat dit costuum mij niet flatteert, voegde hij er zuchtend aan toe. Maar het is gelukkig al kwart voor twaalven en er zullen wel niet veel dames meer komen ?

— Ik wacht hier nog even en dan ga ik weer terug — want je hebt mij afgewezen omdat ik getrouwd ben, zeide Charles lachend. Wat ik zeggen wil — heb je wel eens naar buiten gekeken ?

— Dat heb ik, mijnheer Brand.

— En heb je dan soms een paar kerels gezien, met een zeer ongunstig uiterlijk, die hier in de buurt rondzwerven en zoogenaamd naar de winkels kijken ?

— Ja, mijnheer — kerels met echte boeventronies ! Dat staat zeker in verband met de zaak, met die maskerade, die wij hier opvoeren ? riep Henderson uit.

— Ja, het zijn stellig agenten van een of anderen handelaar in blanke slavinnen !

— Wil ik eens even naar buiten gaan, mijnheer Brand, zooals ik reil en zeil en die bandieten op hun gezicht trommelen ? riep Henderson, terwijl hij reeds een stap in de richting deed van de deur.

— Waar denk je aan, James ! riep Charles verschrikt uit. Bega alsjeblijft geen domheden. Je zoudt alles kunnen bederven door je drift. Doe vooral niets, tenzij je er last toe hebt gekregen van Mylord.

— Ik zal doen wat gij zegt, mijnheer Brand, maar het kost mij moeite genoeg.

— Zoo is het goed, James. Die kerels mogen vooral niet worden verjaagd, anders raken wij het spoor kwijt. Integendeel — ik moet hen trachten mee te lokken ! Zie ik er nog al goed uit ?

— Als u een vrouw was, mijnheer Brand, dan zou ik subiet een knieval voor u doen.

— En de andere gouvernantes ?

— Niet met u te vergelijken, mijnheer

Brand! Katuilen naast een pauw! Een was er bij en dat ging nog al, maar zij miste drie voortanden en zij sprak door haar neus, terwijl zij ook een beetje scheel zag, maar zij was verreweg de knapste.

— Nu, dan behoef ik geen vrees te koesteren voor de concurrentie, zeide Charles lachend. Maar nu zal ik maar eens heengaan, anders loop ik toch nog gevaar, dat er een sollicitante komt, naast wie mijn schoonheid in het niet zinkt. De beide mannen drukten elkander nog eens de hand en daarop verliet Charles het huis, terwijl hij een kanten zakdoekje tegen de oogen drukte.

Henderson keek hem een oogenblik door de kier van de deur na en mompelde vol bewondering voor zich heen:

— Merkwaardig zooals die mijnheer Brand kan snotten! Je zou zweren, dat hij een vrouw was.

En na deze opmerking te hebben gemaakt sloot Henderson de deur, stak een sigaar aan, vlijde zich in een der gemakkelijke stoelen in de hal neder en wachtte de volgende bezoeker af.

Maar Charles had zich van het huis verwijderd zoogenaamd zachtjes voor zich heen snikkend, maar nu en dan tersluiks een blik terzijde werpend.

Na slechts weinige minuten had hij wel een zegekreteet willen aanheffen..... de kerels met het verdachte uiterlijk volgden hem op eenigen afstand.

Hij zorgde er nu wel voor, zich niet om te draaien, maar stond eenige straten verder besluiteloos stil en riep ten slotte een huurauto aan.

Toen hij instapte zag hij dat twee der kerels eveneens een chauffeur hadden gewenkt en even met den man spraken.

Hij keek dadelijk weder voor zich, maar toen hij gezeten was, wierp hij een blik achter zich en tot zijn blijdschap zag hij dat de lieden, die hij zooeven gezien had, eveneens waren ingestapt en dat de auto hem nareed. Hij liet zich met een zucht van voldoening in de kussens vallen en mompelde:

— Het ergste van den arbeid is ten minste achter den rug, maar het onaangenaamste moet nog geschieden. Ik wilde dat alles reeds gedaan was, en als het niet was om dien ongelukkigen Franschman te helpen.....

Charles voltooide den zin niet, maar hij balde de vuisten op een wijze, die weinig goeds voorspelde voor de personen die hem in dezen toestand hadden gebracht, dien hij zoo vernederend

achtte voor zijn mannelijke waardigheid.

Hij had den chauffeur het adres opgegeven van een huis, waar hij juist dienzelfden dag met Raffles zijn intrek had genomen, die de rol van echtgenoot zou vervullen.

Hij wachtte er zich nu wel voor, nogmaals door het achterraampje te kijken, want hij mocht tot geen prijs het wantrouwen der achtervolgers gaande maken.

Zoodra zij ook maar een oogenblik zouden vermoeden dat hier bedrog in het spel was, zouden zij de zaak stellig aanstonds opgeven.

Hij was er echter wel zeker van dat de ellendingen in de fuik waren geloopt die voor hen was uitgezet; zijn uiterlijke verschijning had blijkbaar grooten indruk op hen gemaakt.

Hij had er voor gezorgd, niet te opvallend gekleed te zijn en hij moest in de oogen van de zielverkoopers wel een zeer welkome buit zijn.

Toen hij uit de auto stapte, nadat deze stil stond voor een huis in de volksbuurt, wierp hij nog snel een blik terzijde.

Tot zijn blijdschap bemerkte hij dat de auto hem al dien tijd gevolgd was en dat er een hoofd uit het portierraampje keek van de stilstaande auto der achtervolgers, dat nu snel werd teruggetrokken.

Charles betaalde den chauffeur, gaf den man met opzet een niet te groote fooi, zoodat hij haar pruttelend en ontevreden nakeek, en belde aan.

Hij knikte het dienstmeisje dat de deur opende vriendelijk toe en klom de trappen op naar de derde verdieping, waar zich de kamers bevonden, welke zij zouden bewonen tot de zaak haar beslag had genomen.

Hij vond den Gentleman-Inbreker voor het raam zitten, waarvoor hij behendig een spionnetje had aangebracht, zoo gesteld, dat hij niet alleen een groot gedeelte van de straat kon afzien, maar ook kon waarnemen wat er voor de huisdeur gebeurde.

Hij stond op om Charles te verwelkomen en drukte hem krachtig de hand.

— Is alles goed gegaan? vroeg hij, terwijl hij zijn bliken glimlachend langs de sierlijke gestalte van zijn zoogenaamde echtgenoot liet glijden.

— Zoo goed als het maar kon, Edward. Er waren behalve mij nog vijf sollicitanten en je had de manier moeten zien, waarop James haar allen wegbonjourde. De arme schepsels stonden te trillen op hun beenen.

— Hoe zag hij er als matrone wel uit?

— Met geen pen te beschrijven! Als man

heeft hij een regelmatig, flink gezicht, maar als vrouw was hij eenvoudig afzietlijk.

— Dat was in dit geval zooveel te beter, want zoo zijn de sollicitanten ten minste niet in de verzoeking gekomen te blijven aandringen. Zij zullen al genoeg hebben gehad aan zijn uiterlijke verschijning.

Wat was zijn middel om hen weg te krijgen ?

— O, hij vroeg haar eenvoudig of zij Hebreuwsch kenden !

— Dat is juist iets voor James, hernam Raffles glimlachend, en natuurlijk was er niemand die deze taal sprak en verstond !

— Toch wel, onder de sollicitanten was een Joodsch meisje en daarop had onze brave James waarschijnlijk niet gerekend !

— Hoe redde hij er zich toen wel uit ?

— Hij informeerde of zij dan ook Sanskrit sprak en betoonde zich heftig verontwaardigd, toen zij daarop weigerend moest antwoorden. Hij vond het een schandaal dat men als gouvernante durfde solliciteeren, als men niet eens Sanskrit kon spreken !

Op dit oogenblik ging beneden de huisschel over.

Raffles snelde aanstonds naar het raam en wierp een blik in het spionnetje.

— Daar staan een paar als heeren gekleede menschen voor de deur, zeide hij zachtjes.

Met een paar vlugge stappen was Charles naast hem.

Hij keek op zijn beurt in het spiegelglas en zeide op levendigen toon :

— Dat zijn dezelfde kerels die in de buurt van het huis in de Victoria Street rondzwierven.

— Zij zijn je dus gevolgd ?

— Ja, in een auto !

— Dat is prachtig — dan heeft ons lokaas dus zijn uitwerking gehad ! Ik wist wel dat de berekening niet zoo kwaad was.

— Wat zouden zij komen doen ?

— Dat is nog al duidelijk — zij komen natuurlijk informaties naar je nemen. Zij willen weten welke de omstandigheden zijn van „Madame Dubois”.

— Onze hospita heeft natuurlijk haar instructies ?

— Zij weet niet beter, of wij zijn inderdaad Franschen ! Ik ben op het oogenblik nog zonder werk en meestal buitenshuis om een baantje te zoeken en jij zou er ook graag wat bij verdienen ! Wij zijn pas een week in Londen en familie hebben wij niet, kortom, onze omstandigheden gelijken volkomen op die van Madame Pommier !

— Ik zal mij er dus op moeten voorbereiden, dat ik uit dit huis wordt gelokt ?

— Dat spreekt van zelf, en je zult mij een genoeg doen als je je laat lokken ; ik zal je ook moeten verzoeken, je vooral niet driftig te maken voor den tijd, want dat zou onze plannen natuurlijk in duigen doen vallen.

— Je vraagt heel wat van mij, want als ik ooit een woedenden haat jegens sommige medemenschen heb gekoesterd, dan is het wel tegen ellendelingen van deze soort !

— Ik kan mij je gevoelens volkomen begrijpen, Charles, maar daaraan mag je voorloopig niet toegeven, later kun je de schade ruimschoots inhalen.

Gedurende dit korte gesprek waren de beide mannen voor het raam blijven staan en hadden zij hun blikken op het spiegelglas gevestigd gehouden.

Het gesprek daar beneden had weinig langer geduurd en de twee kerels die met de hospita hadden gepraat, namen hun hoed af, stapten weder in de auto, welke zij hadden laten wachten en reden weg.

— Het is jammer dat wij van dit punt hun tronie niet zoo goed hebben kunnen zien, zeide Raffles.

— Daartoe zullen wij later nog wel in de gelegenheid zijn, meende Charles en meer dan mij lief is ! Ik wenschte wel dat zij nog vandaag terug kwamen.

— Het zal mij volstrekt niet verwonderen, als zij in de buurt blijven om het huis te bespieden en onmiddellijk terug komen, nadat ik mijn hielen heb gelicht, gaf Raffles te kennen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en vervolgde :

— James zal wel spoedig op de plek van samenkomst zijn, hij wacht daar tot ik mij bij hem voeg, met een van onze snelste auto's. Het is van belang dat wij die kunnen volgen, zonder dat het opvalt en daarom zullen wij gebruik maken van onze huurauto, voorzien van een zeer krachtigen motor. Dat voertuig heeft ons al menigen dienst bewezen, je weet op welke wijze je ons op het goede spoor kunt brengen, ingeval wij dat verloren mochten hebben.

— Nu zou ik alleen nog maar willen weten hoe het eigenlijk komt dat Madame Pommier na dien eersten Maandag nog terug is gekeerd, nadat zij zich toch toen reeds in handen der schurken had bevonden.

Ziehier mijn uitlegging van het geval, mijn beste Charles.

Ik denk dat Madame Pommier in het groote huis in de Noordelijke voorstad, waarvan wij den naam niet eens kennen, aan een soort van keuring is onderworpen, en dat zij den eersten keer niet geheel en al in den smaak viel van de zielverkoopers ! Nog dienzelfden dag hebben zij echter hun oordeel weder gewijzigd en de arme vrouw dien dag daarop toch nog ontvoerd !

— Wel, zoo kan het wel gegaan zijn ! riep Charles uit ; veronderstel eens dat ik ook niet in hun smaak val en wel voor goed ?

— Dat zou jammer zijn, mijn jongen, maar daar ben ik niet bang voor, antwoordde Raffles glimlachend.

— Je bent erg complimenteus ! hernam Charles spottend.

Raffles had op een schelknop naast de deur gedrukt en een oogenblik later kwam een dienstmeisje binnen, aan wie Raffles opdracht gaf den

lunch binnen te brengen, en zulks in een mengelmoes van Fransche en Engelsche woorden, dat het dienstmeisje, eenmaal op veiligen afstand gekomen, bleef schaterlachen.

Zoodra het zoogenaamde Fransche echtpaar de lunch had gebruikt, greep Raffles zijn hoed en maakte zich gereed om te vertrekken.

Hij stak Charles de hand toe en zeide op zachten toon :

— De zaak kan misschien hedenmiddag nog beslist zijn, het zal voor een groot gedeelte aan je zelf liggen, ben je eenmaal in hun macht, dan vrees ik dat zij zullen pogen je te bedwelmen ; als je tegenstand mocht willen bieden, ik reken er op dat je dat zult weten tegen te gaan !

— Laat het maar aan mij over, mijnheer mijn echtgenoot, zeide Charles, terwijl hij zijn biceps deed zwellen. Ik zal wel oppassen dat ik mijn hersens goed bij elkaar houd !

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK V.

HET GROOTE HUIS.

Raffles had nu het huis verlaten, zoogenaamd om opnieuw geheel Londen te doorkruisen op zoek naar een betrekking.

Zijn jonge gade bleef dus alleen en onbeschermd achter.....

Charles nam voor den spiegel plaats en veranderde nog een en ander aan zijn toilet.

Bij hem zoowel als bij Raffles was de kunst der vermomming wel in de uiterste perfectie opgetreden, en zij behoefden zich zeker niets aan te trekken van de schampere opmerking, welke men in politiekeringen wel eens hoorde uiten, en volgens welke het volkomen onmogelijk was zich op klaarlichten dag zoodanig te vermommen dat het niet te zien viel.

Degenen die zoo spraken, gaven daardoor slechts blijk eenvoudig niet te weten wat oefening en een voortreffelijk materiaal vermogen.

Zij waren wellicht in de veronderstelling, dat Raffles en zijn metgezel zich nog bedienden van de ouderwetsche schmink, waarvan de aanwezigheid zich op twee meters afstand reeds verraadt of van de gebrekkige vervaardigde knevels en baarden zooals men die op het tooneel gebruikt, waar zij ook ruimschoots voldoende zijn, daar hier zelfs de toeschouwers op de eerste rij nog op tamelijk verren afstand van de acteurs zitten, en het kunstlicht ook de verandering veel minder scherp doet uitkomen.

Zij kenden de samenstelling niet van de kleurmiddelen, waarmede de beide mannen hun gelaat behandelden, en dat onmogelijk te verwijderen was tenzij door aanwending van een zeker oplossingsmiddel waarvan de samenstelling al even geheim was.

Met heet water, zeep, ja zelfs een puimsteen, kon men die kleur niet verwijderen, welke echter in enkele seconden werd weggewischt door toepassing van het vocht, dat aan het vernuftige brein van den Grooten Onbekende zijn ontstaan te danken had.

Voor de pruiken en de baarden gold hetzelfde.

Zij waren met de uiterste zorg vervaardigd en iedere haar was afzonderlijk op een zeer dun stukje huid, hetwelk met een bijzondere kleef-

stof op het gelaat kon worden bevestigd. —

De valsche pruiken ten slotte geleken slechts zeer weinig op de toestellen waarmede de acteurs hun hoofd bedekken wanneer hun rol hun dit voorschrijft.

Om kort te gaan — zelfs het nauwkeurigste onderzoek op enkele decimeters afstand zou den beiden mannen niet hebben kunnen verschrikken, want zij wisten wel dat hun vermommingen volmaakt waren.

Slechts een langdurige worsteling in de hitte van een gevecht van man tegen man was in staat een pruik een weinig te doen verschuiven of een baard van zijn plaats te rukken.

Raffles wist zelfs op onzichtbare wijze den vorm van zijn neus te wijzigen, zijn mond te vergrooten of zijn voorhoofd hooger te doen toonen.

Neen, voor ontdekking behoefde Charles zeker niet te vreezen, zoo dacht hij, terwijl hij voor den spiegel stond, en zich bevallig bewoog juist zooals een jonge Française het gedaan zou hebben die wel weet dat zij er aanvallig uitziet.

Daarop nam hij een Fransch romannetje en ging wat zitten lezen, in afwachting van de dingen die komen zouden.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Raffles kon nauwelijks een half uur verdwenen zijn, of daar werd opnieuw gescheld.

Charles wierp een snellen blik in het spionnetje.

Voor de deur hield een groote donker groene auto stil.

Op het oogenblik zat er niemand in.

De man die haar bestuurd had stond voor de deur, die zoo juist was geopend.

Het duurde niet lang of er werd op de kamerdeur geklopt en het dienstmeisje trad binnen.

Charles was met zijn boek weder in een leunstoel gaan zitten.

Hij hief het hoofd op en vroeg een weinig verbaasd in het Fransch:

— Wat is er meisje?

Het kind verstond er niets van, maar blijkbaar begreep zij de beteekenis van de vraag wel.

Zij wees eerst naar den vloer en toen in de richting van de gang.

Charles stond op en legde het boek weg.

Op datzelfde oogenblik trad een man het vertrek binnen, als een chauffeur van deftigen huize gekleed en die in vrij goed Fransch zeide :

— Neem mij niet kwalijk, Madame, dat ik zoo vrij ben hier binnen te treden.

— Wie zijt gij mijnheer, vroeg Charles terwijl hij een onderzoekenden blik wierp op het gelaat van den man.

— Ik ben de chauffeur van Mrs. Bluejack, bij wie gij hedenmorgen gesolliciteerd hebt naar de betrekking van gouvernante. Mevrouw stuurt mij om te u zeggen, dat zij van gedachte veranderd is en dat gij nog bij haar in dienst kunt komen als gij wilt.

Er kwam een verheugde trek op het gelaat van de zoogenaamde Madame Dubois en zij klapte vroolijk en verheugd in de handen.

— Wat een geluk, riep zij uit, wat zal mijn man daar verheugd over zijn. Zeg aan mevrouw dat ik morgen dadelijk kom !

— Pardon, dat was haar bedoeling niet Madame ! hernam de gewaande chauffeur. Ik heb opdracht gekregen u dadelijk mede te brengen !

— Nu aanstonds ? vroeg Charles met voor-gewende verwondering.

— Op staanden voet, mevrouw is een weinig zenuwachtig en zij kan onmogelijk met de twee kinderen overweg.

— Maar mijn echtgenoot is niet thuis, mijnheer, hernam Charles, hij zal zoo ongerust zijn als hij mij niet vindt !

— Wel, mevrouw, dan zou ik zeggen, dat gij hem een briefje zoudt kunnen schrijven, waarin gij hem mededeelde, dat mevrouw Bluejack er op gesteld was u onmiddellijk bij zich te zien.

— Ja, dat is een goed idee ! riep Charles uit. Neem een oogenblik plaats, als ik u verzoeken mag, terwijl ik het briefje schrijf.

De man ging zitten en schoof een weinig onrustig op zijn stoel heen en weder, terwijl hij nu en dan een schuwen blik op de deur wierp, waardoor het dienstmeisje zooveen weder verdwenen was.

Klaarblijkelijk vreesde hij, dat de echtgenoot van zijn slachtoffer zou kunnen terugkeeren vóór hij zijn lagen toeleg had kunnen volbrengen.

Charles had een velletje papier genomen en wierp er snel een paar woorden op.

Hij wist wel, dat hij Raffles niet uitvoerig behoefde in te lichten, want de Groote Onbe-

kende was in de buurt gebleven en had stellig gezien, wat er gebeurd was.

De aanschouwing van de groote groene auto zou hem ruimschoots voldoende zijn.

Hij zou zeker aanstonds James telefonisch gewaarschuwd hebben, en het zou niet lang duren of de reus zou met de auto ter plaatse zijn.

Maar Charles begreep, dat hij niet al te vlug mocht handelen, anders zou de tijd te kort zijn, en zouden Raffles en James zijn spoor misschien bijster worden.

Hij las het briefje dus nog eens door, vouwde het op, stak het in een enveloppe en schreef er het adres op, waarna hij den brief in den rand van den spiegel boven den schoorsteen stak.

De gewaande chauffeur had al zijn bewegingen van terzijde gevolgd en het was duidelijk te zien, dat hij op heete kolen zat.

Maar Charles dacht er niet aan, zich te overhaasten.

Hij wendde zich tot den man in zijn olijfgroen livrei en vroeg :

— Gij kent natuurlijk de kinderen van Madame Bluejack ?

— Natuurlijk, mijnheer !

— Denkt gij, dat ik goed met hen zou kunnen omgaan. Zijn het lieve kinderen ?

— Zij zijn misschien wel een beetje verwend, maar ik ben overtuigd, dat gij wel van hen zult gaan houden ! Maar zou ik u nu mogen verzoeken, een weinig haast te maken ? Ik durf mijn auto niet zoo lang onbeheerd te laten staan ?

— Ik ben dadelijk tot uw dienst ; ik moet nog even eenige kleinigheden inpakken, welke ik noodzakelijk noodig heb.

Hij knikte den man even toe, en verdween door een schuifdeur naar de kleine slaapkamer, waar hij een gele lederen handtasch begon te pakken.

Hij had echter met opzet de deuren niet geheel gesloten, en door de kier wierp hij nu en dan onder het pakken een blik op den kerel, die haar was komen weghalen.

De man was onhoorbaar opgestaan, en keek in de kamer rond, ten einde zich van den inhoud van sommige papieren te vergewissen, welke hier en daar rondslingerden.

Toen sloop hij weder even geruischloos naar zijn plaats terug, en zat daar weder in onderdanige houding op zijn stoel, met de pet tuschen de knieën toen Charles met het eenvoudige hoedje op, en een korten mantel aan, met de tasch in de hand weder binnen trad.

— Nu ben ik tot uw dienst! riep zij opgewekt uit.

Er was bijna een kwartier verlopen van het oogenblik af dat de auto voor de deur stilhield, en dit was wel voldoende voor Raffles om zijn maatregelen te nemen.

Charles ging nogmaals het vertrek rond, als om zich te overtuigen dat zij niets vergeten had terwijl de chauffeur met moeilijk bedwongen ongeduld in de geopende deur stond te wachten.

Charles sloot de deur, en beiden gingen de trap af.

Met opzet riep Charles de kamerverhuurster, om deze te zeggen dat zij vertrok, en haar gelegenheid te geven, den gewaanden chauffeur goed op te nemen, opdat zij later zou kunnen getuigen dat de man er geweest was.

De chauffeur scheen dit oponthoud minder aangenaam te vinden, maar hij moest er zich wel in schikken, daar het natuurlijk argwaan zou verwekken als hij al te zeer op spoed aandrang.

Maar eindelijk stonden zij dan toch op straat, nadat Charles in gebroken Engelsch de kamerverhuurster had ingelicht omtrent de reden van zijn vertrek.

— O, wat een prachtige auto! riep Charles uit, toen hij het trottoir overstak, brengt gij mij daarmee naar de Victoriastreet?

— Neen, madame — daar niet heen! Wij rijden naar een ander huis van mevrouw Bluejack, want zij heeft hier in Londen wel drie huizen.

Hij hield reeds het portier van de auto voor haar open, en Charles stapte in.

Het portier klapte weder dicht, en de zogenoemde chauffeur sprong vlug achter het stuurwiel.

Zoodra de auto in beweging kwam, wierp Charles een blik door het achterrautje en tot zijn blijdschap zag hij, hoe een auto, die er als een gewone taxi uitzag, op nauwelijks vijftig meter afstand kwam aanrijden.

Hij herkende aanstonds de breedgeschouderde gestalte van James, die de gewaande huurauto bestuurde.

Een aangenaam gevoel van veiligheid deed hem onwillekeurig even glimlachen.

Nu die twee sterke helpers in zijn onmiddellijke nabijheid waren, behoefde hij zeker nergens voor te vreezen.

De chauffeur van zijn eigen auto moest er wel rekening mede hebben gehouden, dat de Française nog in het geheel geen weg wist in het reusachtige Londen.

Zelfs al had zij in het geheel niets gevraagd aangaande de plek, waar de man haar zou heenvoeren, dan nog had hij haar overal heen kunnen brengen, zonder dat zij het bedrog zou hebben gemerkt.

De auto reed snel, maar van tijd tot tijd moest zij wel stil houden voor deze of gene verkeersopstopping.

Dit scheen den chauffeur niet zeer naar den zin te zijn, want hij keek dan onrustig om zich heen, als vreesde hij, te elfder ure toch nog door den vertoornden echtgenoot van zijn slachtoffer te worden achterhaald.

Maar langzamerhand werden de straten stiller en ook breeder.

Men naderde de voorsteden.

En Charles die goed acht had gegeven op den gevolgden weg, bemerkte, dat de man in de chauffeursuniform naar Homerton reed.

De tocht had nu reeds bijna twee volle uren geduurd.

De huizen werden schaarscher, en stonden verder van elkander.

En eensklaps stond de auto stil voor een groot huis, uit rooden baksteen opgetrokken.

Charles had den naam op den straathoek gelezen — het was Marsh Hill.

Hij keek even aandachtig naar het huis, en vermoedde dadelijk, dat dit hetzelfde „grootte huis” moest zijn geweest, waarvan mevrouw Pommier gesproken had.

Hij wierp snel een blik door het achterraampje, nog vóór de auto volkomen stil stond; en zag heel in de verte de huurauto, waarmede Raffles hem gevolgd was, stilstaan.

James was van den wagen gesprongen en stond nu, tegen het voertuig leunend, een krant te lezen, juist als iemand, die daar reeds geruimen tijd staat en zich een weinig verveelt.

Men scheen in het groote huis de komst van de groene auto wel verwacht te hebben, want deze stond nauwelijks stil, of de voordeur ging open, zonder dat men evenwel den persoon kon zien, die er achter stond.

De chauffeur was op den grond gesprongen en opende het portier met een uitnoodigenden glimlach.

Charles stapte uit en vroeg.

— Is dit het huis van mevrouw Bluejack?

— Ja, madame!

— Wat ligt het ver uit het centrum van de stad!

— Mevrouw Bluejack is hier ook niet vaak madame, zij woont liever in de stad.

— Maar waarom laat ze mij daar eigenlijk niet komen ?

De chauffeur haalde even de schouders op, en antwoordde :

— Dat is meer dan ik u zeggen kan, madame. Men zal het u binnen wel kunnen mededeelen.

Charles begaf zich naar de voordeur en ging de paar treden op, die daarheen voerden.

Het huis lag niet direct aan de straat, maar was aan alle zijden omgeven door een tuin, door een laag hek van de straat afgescheiden, evenals van den tuin van de aangrenzende huizen, die een twintigtal meter verder lagen.

Charles zocht vruchteloos naar een naamplaatje op de deur.

Hij had geen tijd voor een nader onderzoek, want de deur werd nu verder geopend door een vrouw van omstreeks 50-jarigen leeftijd, met een zwaargepoederd gelaat en stekende oogen, onder blijkbaar geverfde wenkbrauwen en in een zwart fluweelen japon gestoken, die de deur haastig weder achter de gewaande Française sloot.

Met een enkelen oogopslag had Charles gezien, dat hij hier in hetzelfde huis moest zijn als waarheen men madame Pommier gevoerd had.

Het was de groote vestibule, welke zij beschreven had met de breede eikenhouten trap op den achtergrond.

De vrouw, die de deur geopend had, gaf hem echter niet veel tijd om alles goed op te nemen, want zij vroeg aanstonds met een zoetsappig glimlachje :

— Ik hoop, madame, dat de rit u niet al te zeer vermoeid heeft ?

— Dat gaat nogal ! antwoordde Charles die moeite had om zijn ernst te bewaren, bij het hooren van het afschuwelijk mondje Fransch, hetwelk de vrouw in het fluweel sprak.

— Ik heet u welkom in het huis van mevrouw Bluejack ! vervolgde de dame.

— Zij is er toch zeker zelf ? vroeg Charles.

— Neen, madame, zij is op dit oogenblik niet thuis, maar het zal zoo lang niet meer duren, vóór zij terug komt.

— Maar met wie heb ik dan het genoegen ? vroeg Charles.

— Ik ben de huishoudster, miss Steelhammer.

— Zou ik de kleintjes niet dadelijk kunnen zien ?

— Zij zijn met hun moeder uit, madame.

— Ik heb maar vast iets medegebracht ! Ik wist niet zeker, waar ik hedennacht zou moeten

slapen, en daarom heb ik mijn groote bagage zoolang laten staan. Ik heb slechts deze tasch bij mij. Kunt gij mij zeggen, of ik hier heden overnachten moet ?

— Ja, madame, er is reeds een kamer voor u in gereedheid gebracht. Als gij wilt, zal ik er u aanstonds heen brengen.

— Gaarne, miss !

Gedurende het geheele gesprek had miss Steelhammer geen oog van het gelaat van Charles afgehouden, en zij scheen de trekken van de gewaande Française met de grootste aandacht te bestudeeren.

En het resultaat van dit onderzoek scheen haar wel te bevredigen, want zij knikte een paar malen met het hoofd en er verscheen een zegenierende glimlach om haar lippen.

Zij verzocht de zoogenaamde gouvernante haar te willen volgen en bracht Charles langs de fraaie eikenhouten trap en langs de gaanderij waarop deze uitkwam naar de tweede verdieping, waar zij een witgelakte deur opende.

— Dit is uw kamer, madame ! Bavalt zij u ? vroeg miss Steelhammer met een zonderlinge uitdrukking in haar zwarte oogen.

— O, maar zij is veel te mooi voor mij ! riep Charles uit.

Inderdaad, het vertrek waarin zij zich nu bevond, was wel bijzonder weelderig ingericht voor een simpele gouvernante !

Er lag een duimdik Smyrna-tapijt op den vloer, en de meubelen waren van het fijnste mahoniehout en afkomstig uit een der duurste meubelfabrieken.

Voor de twee ramen hingen dikke, bronskleurige gordijnen van fluweel.

Charles had met een enkelen blik gezien, dat er aan de overzijde geen huizen waren.

Dit moest een der laatste zijn aan den grooten weg naar Stratford, en verderop vond men nog slechts eenige ver uiteenliggende landhuizen en villa's. Tegen een der zijwanden van het groote vertrek stond een prachtig bed van slavonisch eikenhout, van welke houtsoort ook de monumentale waschkast was vervaardigd.

Van de zoldering hing een elektrische kaarsenkroon af, en bovendien waren er hier en daar nog staanlampen neergezet.

Gemakkelijke stoelen en een breede rustbank waarover een prachtig Perzisch tapijt was geworpen, voltooiden het kostbare meubilair.

Charles had dus wel het recht om verbaasde oogen op te zetten toen hij in deze pracht werd binnengeleid.

HOOFDSTUK VI.

IN DE KLAUWEN DER ZIELVERKOOPEERS.

De vrouw in het fluweel had Charles met een loerenden blik staan opnemen, terwijl deze met gebaren van ongekunstelde verwondering door het vertrek ging en hier en daar een bibelot opnam, een prachtige vaas bekeek of een klein beeldje bewonderde.

— Bevalt het u nog al ? vroeg zij nogmaals.

— O zeker ! antwoordde Charles. Ik kan alleen maar niet goed begrijpen, dat deze prachtige kamer voor mij bestemd kan zijn. Ik ben toch maar een eenvoudige gouvernante, — ik weet werkelijk niet of ik mij in deze kamer wel thuis zal gevoelen.

— O, daar zult gij wel aan gewinnen !

— Ik hoop maar dat ik mevrouw Bluejack zal voldoen ! zeide de gewaande gouvernante zuchtend. Ik vrees dat zij zeer hoge eischen zal stellen !

— O neen, dat zal u wel meevallen ! Zij is een zeer vriendelijke vrouw.

Charles moest zich zeer snel omwenden, want hij voelde een lach onweerstaanbaar in zich opstijgen, als hij dacht aan den kolossalen James die deze „goede vrouw” had moeten voorstellen.

Miss Steelhammer had intusschen een blik op haar klein gouden horloge geworpen en vervolgde nu :

— Wij gaan over een uur aan tafel ! Gij zult u natuurlijk nog wat moeten gewinnen aan de gewoonten in dit huis. Mevrouw Bluejack houdt er zeer eigenaardige gewoonten op na en soms blijft zij eenvoudig weg om in de stad te dineeren zonder ons vooruit te waarschuwen. Maar dat is voor ons nimmer een bezwaar — wij eten dan altijd zonder haar !

— Maar is de echtgenoot van mevrouw Bluejack er dan niet ?

— Die is op dit oogenblik voor zaken op reis ! Hij komt pas over een week terug !

— Zou ik aan tafel moeten verschijnen ?

— Wel, natuurlijk, mijn lieve kind ! antwoordde de dame in het fluweel haastig.

— Maar ik heb daar in het geheel niet op, gerekend ! Ik ben er niet op gekleed, en ik heb juist vernomen, dat men hier in Engeland zoo-

veel werk maakt van het toilet bij het diner.

— Dat is ook zoo, Maar dat is ook al geen bezwaar ! Ik heb hier nog wel eenige costuums van mijzelf — je hebt maar uit te zoeken ! Ik zal je graag bij het kleeden behulpzaam zijn !

Charles deed verschrikt een stap achteruit, want dit vooruitzicht was hem verre van aangenaam.

De beweging, welke hij maakte, was zóó natuurlijk, dat miss Steelhammer zoetsappig riep :

— Ben je preutsch uitgevallen, mijn kind ? Nu, dat verwondert mij van een Française wel een weinig. Ik verzeker je, dat het niet zoo gemakkelijk is, om een gedecolleteerd avond-toilet alleen aan te trekken.

— Moet ik gedecolleteerd zijn ? vroeg Charles onthutst.

— Dat is onvermijdelijk, mijn poesje.

Het lag Charles op de lippen om uit te roepen :

— Stuur mij dan in 's hemelsnaam maar een liftboy of den tuinman !

Hij wist zich echter gelukkig te bedwingen en zeide bedeesd :

— Ik zou werkelijk liever een weinig decent gekleed zijn, miss, als gij het goed vindt.

— Maar natuurlijk vind ik het goed, mejuffrouw ! hernam de vrouw in het fluweel, met een schittering in haar oogen, die Charles een rilling langs den rug deed loopen.

Het was een vrouw, die tegenover hem stónd, maar hij had moeite het afschuwelijke wijf met haar fleemende stem en haar aanhaligheid niet te oorvegen, dat zij alle sterren van het firmament zag.

Maar hij bedacht bijtijds, dat hij daardoor het geheele spel zou bederven en zeker niet achter de schuilplaats zou komen, waar men de ongelukkige madame Pommier opgesloten hield.

Raffles zou het hem zeker zeer kwalijk nemen, als hij halverwege het spel gewonnen gaf.

Zeker, hij zou de politie kunnen telefoneeren, die hier een inval zou kunnen komen doen, en dan zou natuurlijk het bedrog aan het licht komen !

Maar dat was niet voldoende !

Deze vrouw was niet alleen — zij vormde slechts een kleine schakel in een schier eindeloze keten!

Zij zou zich van den domme houden en misschien wel het geheele geval als een grap voorstellen!

Want Charles was er wel van overtuigd, dat niet in dit huis gezocht zou moeten worden naar madame Pommier!

Niettemin beloofde hij zichzelf vast, zoo spoedig mogelijk een onderzoek in te stellen.

Hij geloofde, dat dit huis een soort station was, waar de slachtoffers eerst gekeurd werden, en vanwaar zij naar verschillende steden werden overgebracht, misschien wel nadat zij eerst bedwelmd waren.

Miss Steelhammer had Charles een oogenblik met dezelfde loerende uitdrukking in haar oogen bespied, en hernam nu:

— Wij hebben vanmiddag eenige gasten — dat zal je toch zeker niet verschrikken?

— Waarom zou mij dat verschrikken, miss? vroeg Charles op onschuldigen toon.

— Welzeker, je hebt gelijk. Natuurlijk — waarom zou je dat verschrikken! Het zijn voor het meerendeel vroolijke, oude heeren, vrienden van mevrouw Bluejack.

— Spreken zij Fransch?

— Nu, daarop zou ik niet durven zweren — maar zij zullen in ieder geval hun best doen, als ze je mooie gezichtje zien, daar ben ik zeker van.

Charles voelde nu een zoodanige walging in zich opstijgen, dat hij zich haastig moest afwenden, om de uitdrukking van woede te verbergen, die hij op zijn gelaat voelde komen.

Hij deed of hij het taschje wilde gaan ontpakken, dat hij bij zich had en op een tafel had geplaatst.

— Dus ik zal je maar een paar van mijn japonnen ter keuze sturen? hernam de zoogenaamde huishoudster, terwijl zij zich naar de deur wendde.

— Als ik dan werkelijk niet in mijn eigen, eenvoudige japon aan tafel kan komen, dan gaarne, miss. Maar ik smeed u — zoo eenvoudig mogelijk! Ik houd werkelijk niet van al dien opschik!

— En zal ik je dan wezenlijk niet helpen?

— Ik doe het heusch liever zelf, miss — als er haakjes moeten worden dichtgeknoopt, dan zal ik wel even schellen, als gij het goed vindt!

— Dat blijft dan afgesproken.

Het wijf knikte Charles nog eens toe en verliet het vertrek.

Charles overtuigde zich, dat haar voetstappen zich werkelijk verwijderden, en hief toen dreigend zijn vuist tegen de gesloten deur op.

Hij ziedde letterlijk van drift en hij was werkelijk verheugd, dat de koppelaarster verdwenen was, daar hij anders misschien niet meer voor zich zelf had kunnen instaan.

— Wacht maar, karronje! bromde hij tusschen de tanden. Je zult weten, wie je „kapoentje”, je „hartedief” is! Als jij binnen een paar dagen niet achter slot en grendel zit, dan wil ik mijn heele leven in vrouwenrokken rondloopen.

Hij overdacht nu een oogenblik den toestand, waarin hij verkeerde.

Alles was blijkbaar van te voren zorgvuldig berekend door de handelaars in blanke slavinnen.

Zij zochten bij voorkeur jonge meisjes en jonge, knappe vrouwen van een vreemde nationaliteit uit, die Londen nog in het geheel niet kenden, en zoo goed als in het geheel geen Engelsch spraken, daar alsdan de kans op ontdekking het geringst was.

De vreemdelingen waren ook niet op de hoogte van de landsgebruiken en men kon den ongelukkigen dus heel wat wijs maken voor zij achterdocht kregen.

— Dus straks zal het feestmaal plaats hebben! bromde Charles. Ik zal daar worden voor gesteld aan eenige „vroolijke, oude heeren” — waarschijnlijk niet veel bijzonders! Nu, ik hoop voor een lief ding, dat ze mij zelfs met geen vinger aanraken, want anders sla ik hun neuzen plat!

Hij liep nu haastig de kamer door, opende behoedzaam een der ramen en keek op straat.

Een heel eind verder stond de huurauto nog altijd stil.

Charles haalde zijn zakdoek te voorschijn, en wuifde er snel eenige malen mede.

Dadelijk werd het sein op dezelfde wijze beantwoord — men hield daarginds het huis blijkbaar scherp in het oog.

Charles sloot het venster weder, deed er de gordijnen voor dicht, daar de schemering reeds begon te vallen, en wachtte wat er zou geschieden.

Een paar minuten later naderden er weder schreden, er werd even geklopt, en zonder antwoord af te wachten, trad de koppelaarster weder binnen, beladen met een viertal dames-toiletten.

— Kijk nu eens, wat ik hier voor u heb! riep zij met een gemaakt lachje uit, terwijl zij de vier costuums naast elkander op de breede rustbank uitspreidde. Zou je zoo iets niet altijd willen dragen?

— O, neen, miss — ik ben heel tevreden met mijn eigen eenvoudige kleeding!

— Dat is heel dom van je, mijn kind! Je bent immers gehuwd?

— Ja, miss, met een koekbakker! antwoordde Charles voor de vuist weg.

— Met een koe-ken-bak-ker! herhaalde de koppelaarster met een langen uithaal en een grijns van afkeer op haar gepoederd gelaat. Wat vreeselijk prozaïsch. Neem mij niet kwalijk, dat ik het zoo zeg!

— Heelemaal niet, miss! Gij moogt het gerust zeggen! En ik gevoel mij ook volstrekt niet, alsof ik onder mijn stand getrouwd ben, omdat ik nu toevallig een paar acten heb kunnen halen!

— Dat alles mag zoo zijn — maar als ik zoo mooi en zoo jong was als jij, mijn kind, dan zou ik het leven toch liever op andere wijze genoten hebben.

— Ieder zijn meug, miss! antwoordde Charles schouderophalend.

— Maar wat zie ik daar? Heb je je manteltje nog niet eens uitgetrokken, en je hebt je hoed ook nog op! Kom, laat ik je spoedig helpen.

En vóór Charles het had kunnen verhinderen, was de koopelaarster bij hem en had het manteltje losgemaakt om het hem uit te doen.

Schijnbaar bij ongeluk, kneep het wijf hem daarbij stevig in den bovenarm en op hetzelfde oogenblik keek de vrouw hem verwonderd aan, en zeide:

— Wel verbazend — wat heb jij een stevige, dikke armen, prulletje!

— Dat komt, omdat ik heel veel aan sport heb gedaan, miss! antwoordde Charles, die bij zich zelf een duren eed deed, dat hij zich voortaan wat beter op een afstand zou houden.

— Dat moet wel, je lijkt wel spieren van staal te hebben.

— Niets dan de sport, miss. Ik til gemakkelijik met één hand tachtig kilo.

Deze mededeeling scheen de koppelaarster volstrekt niet te vermaken, ten minste zij keek tamelijk duister.

— Doe je nog aan andere soorten van sport ook? vroeg zij half spottend, half boos.

— Ik heb van George Carpentier, onzen Franschen bokskampioen; les in het boksen gekregen en ik verzeker u dat ik mijn man sta! Ik schiet op vijftig pas afstand een aas uit een kaart, vijf van de zes schoten, ik heb verleden jaar het kampioenschap voor dames in het zwemmen op de lange baan gewonnen. Ik rijd paard, ik doe aan hocky en aan balstooten — maar dat is dan ook alles!

— Maar mijn hemel, lieve kind, dan ben je een halve man! riep de koppelaarster uit. Wie zou dat van zoo'n teer schepseltje gezegd hebben.

Maar dadelijk voegde de koppelaarster er in zichzelf aan toe: Misschien is dat nog wel een attractie voor mijn klantjes temeer! En als zij al te woest te keer gaat — nu, er zijn wel middelen om haar tam te krijgen.

Charles had intusschen een der costumes uitgezocht — een costuum met zoo lang mogelijk wijde mouwen, die tot aan den elleboog reikten, vervaardigd van fluweel, en dat slechts weinig was uitgesneden — maar naar zijn zin altijd nog veel te ver.

Hij vreesde namelijk, dat het bedrog aan den dag zou komen, wanneer zijn kleederen hem niet goed beschermden.

— Wil je nu werkelijk niet, mijn hondje, dat ik je even het costuum aanpas?

— Het is werkelijk niet noodig, miss! zeide Charles. Ik ben in een kwartiertje gereed.

— Goed, dan kom ik je halen.

De koppelaarster knikte Charles nog eens toe en ging de kamer uit.

Maar Charles hoorde geen voetstappen, en hij vermoedde dan ook, dat het wijf voor de deur was blijven staan en hem door het sleutelgat bespiedde.

Zonder zich te bedenken liep hij op de deur toe en hing zijn zakdoek over het sleutelgat.

Dadelijk daarop verwijderden zich haastig de voetstappen.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

HET PLAN VAN DE KOPPELAARSTER.

Zuchtend begon Charles zich van zijn vrouwenkleeren te ontdoen en daarop trok hij het blauw fluweelen costuum aan.

Het was goed dat hij zich in dergelijke dingen geoefend had en vooral, dat de vrouw slechts zeer weinig grooter was dan hij.

De japon paste gelukkig voortreffelijk — alleen waren de mouwen hem wel wat kort, en hij was bang dat zijn armen, weliswaar zeer blank van vel, maar gespierd, hem misschien zouden verraden.

Juist toen hij hiermede gereed was, werd er weder geklopt, en miss Steelhammer trad binnen.

— Al klaar ? vroeg zij grijnslachend. Dat heb je knap gedaan ! Wacht — ik moet nog even een paar haakjes dichtmaken.

Charles doorstond een paar onaangename oogenblikken maar gelukkig duurde het niet lang en eindelijk was hij gereed.

Juist klonk de doffe slag van een gong door het huis.

— Wij kunnen aanstonds naar de eetzaal gaan, mijn kind ! zeide het mensch.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst.

Charles verschikte nog iets aan zijn haar, en vervolgens vergezelde hij de bedriegster naar de eetzaal die gelijkvloers was gelegen.

Op den drempel bleef hij verrast even staan.

Er was een groote tafel aangericht, waaraan reeds een zestal heeren gezeten waren, allen in avondtoilet.

De gouvernante en de huishoudster schenen de eenige aanwezige dames te zijn.

De tafel was met groote weelde ingericht, en naast ieder bond stonden drie wijnglazen.

Niet zoodra was Charles in de deuropening verschenen, of drie heeren die den middelbaren leeftijd reeds ver overschreden waren sprongen tegelijkertijd op en kwamen toesnellen om de jonge, mooie Française den arm te bieden.

Maar deze boog verlegen het hoofd, en stamelde :

— Ik weet werkelijk niet, heeren, waaraan ik die eer te danken heb ! Ik ben maar een eenvoudige gouvernante.

— Naar den duivel met de gouvernantes ! riep een van de heeren die aan tafel waren blijven zitten en die reeds tamelijk onder den invloed van Bachus scheen te staan.

— Stoor u niet aan het geschreeuw van Harry Sopwich, madame, zeide een der drie heeren, die was komen toelopen, een klein, eenigszins gebocheld mannetje met een volkomen kaal hoofd en een verbazend grooten neus. Hij kon onmogelijk weten wat hij zegt, want het spijt mij dat ik het moet verklaren, maar hij is stonedronken. Mag ik het genoeg hebben, u naar uw plaats te geleiden ?

En zonder haar antwoord af te wachten, nam hij den arm van de zoogenaamde gouvernante en bracht haar naar de tafel, waar hij haar liet neerzitten op een der beide nog onbezette stoelen.

Bijna dadelijk daarop trad een bediende binnen, en Charles herkende in hem, ofschoon hij thans blonde bakkebaarden en een blonde pruik droeg, aanstonds den chauffeur van de groene auto.

— Zij schijnen het liefst zooveel mogelijk onder elkaar te houden, bromde Charles bij zichzelf, en deze zes bon vivants schijnen niet bij het complot betrokken te zijn, ofschoon ik er mijn hand niet voor in het vuur zou durven steken, dat zij niet vermoedden hoe de zaken met mij staan. De gentlemen zien er in alle gevallen verre van eerbiedwaardig uit.

De gerechten werden opgediend en Charles was al spoedig het middelpunt van de algemeene opmerkzaamheid.

De man, dien hij als Harry Sopwich had leeren kennen, iemand van een jaar of veertig met een verlopen uiterlijk en zwarte, met bloed beloopte oogen, werd zelfs vrij spoedig handtastelijk en Charles vroeg zich in angst en vreeze af, waarop dit zou moeten uitloopen,

wanneer hij zich eens niet langer kon bedwingen.

Hij had het onbeschaamde heerschap reeds eenige malen ongemerkt een stoot tusschen de ribben gegeven, die hem den adem benam en hem, indien hij nuchter was geweest, zeker met eenige verbazing vervuld zou hebben, wat betreft de spierkracht van zijn tafelbuurtje.

Nu echter snakte hij maar eens naar adem, liet een dom lachje hooren en mompelde in slecht Fransch een paar gewaagde aardigheden.

Charles hield vooral de koppelaarster en den bediende scherp in het oog.

Want hij begreep, dat het oogenblik zou naderen, waarop de ellendelingen hun misdadig plan ten uitvoer zouden trachten te brengen.

Maar de wijnflesch, die rond ging en waaruit ook hij bediend werd, vulde tevens de glazen van alle gasten — en hij behoefde dus geen vrees te koesteren, dat daarin een bedwelmend middel gemengd zou zijn.

Hij nam zich echter vast voor, niets aan te raken, wat ook niet door een ander gedronken of gegeten werd.

Nu en dan vroeg hij zich af, wat toch wel de echte madame Pommier zou hebben gedaan, als zij zich te midden van dit gezelschap luidruchtige heeren had bevonden, en of zij werkelijk geen argwaan zou hebben gekregen.

Maar het is waar — Charles kende, als man, deze milieux, of had er althans door kennissen en vrienden herhaaldelijk over hooren spreken — terwijl madame Pommier, onbevooroordeeld als zij was, niet kon denken, dat dit alles bedrog, en dat de gewaande huishoudster een schaamteloze koppelaarster was.

Hij was echter hartelijk blij, toen eindelijk het dessert werd opgediend.

De huishoudster bood hem een peer aan, maar hij weigerde, uit vrees, dat de vrucht wellicht met een injectienaald van het een of ander bedwelmende middel voorzien was.

De toon van het gesprek was al dien tijd zeer vrij geweest, ofschoon de heeren zich meestal van de Engelsche taal bedienden, waarvan zij dachten, dat de Française haar niet verstond.

En miss Steelhammer vertelde een paar gewaagde anecdoten, waarvoor een dragonder zou hebben gebloed — ook in het Engelsch.

Nu begaven de heeren zich in de rookkamer, en miss Steelhammer verzocht Charles haar naar haar eigen kamer te willen volgen, om daar nog een weinig te praten.

— Maar komt madame Bluejack dan in het geheel niet thuis vanavond? merkte Charles op, die begreep, dat hij nu en dan zijn verbazing

te kennen moest geven over de handelwijze van de dame, die toch den wensch te kennen had gegeven, dat de jonge Française zoo spoedig mogelijk in dienst zou komen.

— O, zij zal zeker nog wel komen! antwoordde de koppelaarster schouderophalend. Maar niemand kan van te voren zeggen, hoe lang dat kan duren!

— Maar de kinderen dan?

— O, die logeeren vaak bij een tante in de stad! Daar zijn zij dol op!

— Wel, ik kan er niets aan doen, miss, maar ik vind het een zonderlinge manier! hernam Charles.

Miss Steelhammer haalde de schouders op.

— Gij zult er wel spoedig aan gewennen, zeide zij. Ik moet zelf erkennen, dat het huishouden hier wel een weinig vreemd is, vooral als mijnheer Bluejack op reis is — want dan is het hek van den dam! De goede man is een weinig al te snel rijk geworden, — en dat is niet ten goede gekomen aan de uiterlijke vormen van het gezin, dat kunt gij u wel voorstellen! Maar zooals ik zeg — het zal niet lang duren, of gij zijt aan dit alles gewend!

— Ik hoop het! hernam de gewaande gouvernante zuchtend. Ik kan mij niet begrijpen, hoe mevrouw Bluejack het goed kan vinden, dat er zulke feestmalen worden aangericht, waar zij niet eens bij is!

— Maar het was in het geheel geen feestmaal, dom gansje! riep de koppelaarster lachend uit. Zoo is het diner hier altijd! Wat had gij dan eigenlijk gedacht?

— Ik weet het niet — maar wel had ik het mij anders voorgesteld!

— Kom, kom — het heeft niets om het lijf! En ga daar nu eens zitten! Ik heb thee besteld, en nu kunnen wij eens rustig met elkander praten!

Als bij ingeving begreep Charles dat thans de valstrik gelegd werd.

En hij besloot, beide oogen goed open te houden.

Nu was het oogenblik aangebroken, waarin hij Raffles van dienst zou kunnen zijn!

Een paar minuten later ging de deur open en Charles zag denzelfden man binnentreden, die zooeven aan tafel bediend had.

Hij droeg nu een blad, waarop een pot met thee, en een paar kopjes stonden.

Na het te hebben neergezet op een klein tafeltje, dat voor een sofa stond, stak hij licht onder een bouilloir aan, zette daarop een koperen keteltje water, wisselde een bliksemsnellen

blik met de vrouw, die zijn medeplichtige was, en verliet het vertrek weder.

Charles had zijn bewegingen aandachtig gevolgd, maar zonder dat het opviel.

Hij zag nu, hoe de vrouw opstond, en thee ging schenken.

— Daar zal het goedje wel inzitten ! bromde hij voor zich heen. Nu heet het oppassen !

De koppelaarster stond met den rug naar hem toe, en hij kon dus niet juist zien, wat zij deed.

Maar een oogenblik later keerde zij naar Charles terug, en zette een kop thee voor hem neer.

— Ziezoo ! riep zij vroolijk uit. Nu zijn wij eindelijk onder ons, en nu moet gij mij eens iets van uwe familieomstandigheden vertellen ! Maar drink eerst dat heerlijke kopje thee uit !

— Graag ! zeide Charles. Maar zoudt gij mij niet het genoegen willen doen, een der ramen een weinig open te zetten ? Ik heb het vreeselijk warm ! Dat komt misschien van den wijn ! Ik ben er niet aan gewend, ziet u !

— Welzeker mijn kind ! zeide de vrouw. Je kunt immers alles van mij gedaan krijgen !

Zij stond op, om aan het verlangen van de gewaande gouvernante te voldoen.

Van dit oogenblik maakte Charles gebruik, in allerijl het kopje thee onder tafel op de dikke tiggervacht ledig te gieten....

En toen de vrouw weder naar haar plaats terugkeerde, zag zij daar de jonge vrouw zitten, met het geledigde kopje nog aan de lippen.

— Hè — wat kunt u een heerlijke thee zetten ! riep Charles vol geestdrift uit terwijl hij het ledige kopje neerzette. Dat is toch bepaald het geheim van de Engelschen !

— Je zult het spoedig genoeg ook zoo goed kunnen ! zeide de vrouw met een afschuwelijken glans van zegepraal en lagen hartstocht in de zwarte oogen, nu, naar zij stellig meende, de toeleg als gelukt kon worden beschouwd.

Van dit oogenblik af sloeg zij Charles terstuiks met groote aandacht gade, terwijl zij hem aan het spreken trachtte te krijgen.

De jonge man speelde zijn rol voortreffelijk.

Hij begon een verhaal van zijn familieomstandigheden op te disschen, waarvan ieder woord natuurlijk verzonnen was, maar hetwelk hij vertelde met een entrain en een voorgevende liefde voor het Fransche vaderland, welke de zielverkoopster volkomen misleidde.

Maar na een kwartiertje begon Charles op merkwaardige wijze te hakkelen, en over zijn woorden te vallen.

Nu en dan bracht hij met een snelle, vage beweging de hand aan het voorhoofd en tenslotte vroeg hij, met eigenaardig gesluierde stem :

— Gij hebt het raam toch geopend, niet waar ?

— Wel zeker, liefje ! Waarom vraag je dat ?

— Omdat ik het zoo vreeselijk warm heb ! Ik weet niet — het is mij, of mijn hoofd gloeit ! Ik gevoel mij ook eensklaps zoo duizelig... de geheele kamer draait met mij rond... ik...

Hij stond op, viel dadelijk weder neder, deed nogmaals een poging om op te staan, liet een soort gekerm hooren, en viel toen met het hoofd ter zijde in zwijm op den stoel, waarop hij zat.....

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VIII.

GERED !

De koppelaarster was opgestaan.

Zij stond een oogenblik roerloos, en keek met een grijns van genot op het onbewegelijke lichaam neder.

— Goed zoo ! mompelde zij. Het middel heeft nog sneller gewerkt dan anders. En nu spoedig weg met haar !

Zij overtuigde zich eerst, dat de jonge vrouw wel degelijk bewusteloos was, en snelde toen naar de deur.

Zij opende ze op een kier en riep half ge-fluisterd :

— Kom maar hier, Bill ! Het is al gedaan !

De bediende trad het vertrek binnen.

Hij liep regelrecht naar de bewustelooze Française, en bleef zoo een paar seconden staan, — seconden, die Charles een eeuwigheid leken !

Want nu zou het beslist worden, of hij goed comédie had gespeeld !

Maar Bill scheen in het geheel geen argwaan te koesteren, en zeide met een gemeen lachje :

— Nu, die is rijp voor... daarginds !

— Zullen wij haar nog vannacht naar Brighton brengen ? vroeg de koppelaarster op heeschen toon.

— Aanstonds ! Hoe eerder zij daar is, hoe beter ! Dan kan zij haar landgenootte gezelschap gaan houden ! En ik hoop voor haar, dat zij zich niet zoo koppig betoont als die madame Pommier, anders zal zij het oogenblik berouwen, dat zij in Engeland voet aan wal zette !

Nog nimmer in dit geheele avontuur had het Charles zooveel moeite gekost, zijn kalmte te bewaren, en niet alles te bederven, door woedend op te springen, en den kerel te lijf te gaan !

Maar wat zou hem dat helpen ? Hij zou er de verblijfplaats van de ongelukkige Française zeker niet door ontdekken al wist hij nu tenminste, dat zij naar de zoogenoemde havenplaats aan de Zuidkust van Engeland was

gebracht, op ongeveer anderhalf uur sporens van Londen gelegen.

Hij bleef dus roerloos liggen, en besloot, tot het uiterste stand te houden.

Nu hij het doel naderde, mocht hij niet wankelen, en door zijn drift alles bederven.

— Maak dan maar dadelijk de auto gereed, zeide het wijf fluisterend. Je kunt nog om elf uur daar ginds zijn. En nu hoop ik maar, dat onze nieuwe aanwinst wat handelbaarder zal blijken dan madame Pommier, die zich liever wil laten uithongeren dan toegeven, nu er toch eenmaal niets anders aan te doen is !

— Ik zal vanavond nog eens met haar spreken — en als zij dan nog niet tot andere gedachten gekomen is — dan zal ik geweld aanwenden — dat zweer ik je !

— Doe wat je het beste vindt — en nu weg met haar ! Wij moeten voorzichtig zijn !

— Ik ga dadelijk de auto gereed maken — en dan kom ik haar halen. Wij zullen haar wel kunnen dragen !

De ellendeling verwijderde zich, en de vrouw bleef met Charles alleen.

Een oogenblik voelde de jonge man den giftigen, heeten drankadem der vrouw in zijn gezicht, toen zij zich over hem heenboog, en hij moest al zijn krachten inspannen, om niet op te springen, en haar als een dood aanbregenden adder van zich te werpen.

Gelukkig maakte Bill groote haast, en reeds tien minuten later hoorde Charles hem weder binnentreden.

— Het is klaar ! zeide hij zacht. De heeren zitten allen in de rookkamer. Die gek van een Sopwich vroeg naar haar, en wilde haar wel een bezoek op haar kamer komen brengen — maar dit is geen spekje voor zijn bekje ! De rijke vreemdelingen in Brighton betalen beter ! En neem haar nu onder de armen, dan zullen wij haar stil naar beneden dragen.

— Heb je niemand meer noodig ?

— Niemand ! Hoe minder er bij zijn, hoe beter.

— Je hebt toch de gesloten auto genomen ?

— Natuurlijk ! Het zou lastig kunnen zijn, als men haar daar zoo bewegingloos zag zitten ! In Brighton zal men mij wel helpen, om haar binnen te dragen !

Een seconde later voelde Charles zich opnemen en de kamer uitdragen.

Hij hoorde de hijgende ademhaling van de vrouw en de onderdrukte vloeken van den kerel, die haar behulpzaam was.

Hij werd de trap afgedragen en door de buitendeur naar de gereedstaande auto.

Daarop werd hij op de bank neder gezet, in een der hoeken, het portier klapte dicht, de vrouw zeide nog iets, wat hij niet verstond — en toen reed de auto weg.

Niet zoodra was de auto een tiental meters van het huis verwijderd, of Charles opende de oogen en haalde snel een potlood en een stukje papier, benevens een stukje lood, uit zijn zak.

Hij krabbelde ijlings een paar woorden op het papiertje, rolde het om het loodje, schoof voorzichtig het raampje een eindje naar beneden en liet de boodschap vallen.

Hij wist wel, dat James, die natuurlijk met Raffles op de loer had gestaan, goed zou opletten en het papier onmiddellijk zou zien liggen in het schelle licht van zijn eigen auto.

Voldaan liet de jonge man zich weder in de kussens vallen en wachtte nu kalm den loop der gebeurtenissen af.

De auto reed Londen in haar geheele breedte door en verliet de stad aan de zuidgrens, om den breeden straatweg naar Brighton in te slaan.

Daar versnelde de chauffeur aanzienlijk zijn vaart, maar Charles behoefde geen oogenblik te vreezen, dat de auto van Raffles hem niet gemakkelijk zou kunnen volgen.

Een paar malen had hij een blik door het achterraampje geworpen, maar hij zag niets van de auto.

Misschien reed James opzettelijk met ge-doofde lichten.

Twee uren duurde de rit door het duistere landschap, en toen doemden de lichten van de havenstad aan den einder op.

De auto reed Brighton binnen.

Charles was hier herhaaldelijk geweest, en hij kende de stad bijna evengoed als Londen.

De auto reed naar een der buitenwijken, en

eindelijk stond zij stil vóór een groot huis, afzonderlijk gelegen, en waaruit geen enkele lichtstraal naar buiten drong.

Maar nauwelijks stond de auto stil, of de deur ging open, en in het lichtschijnsel, dat uit de breede gang straalde, verscheen een vrouw, die even in de duisternis tuurde en toen haastig kwam toelopen.

— Een nieuwe, Bill ? vroeg zij fluisterend.

— Ja — hier is het beloofde vrachtje, *mama* Goldbird ! Help mij maar eens spoedig haar naar binnen te dragen ! Zij zal over een uur wel ontwaakt zijn ! Hoe staat het met de andere ?

— Nog hetzelfde ! Zij weigert te eten, en zij is totaal onhandelbaar ! Wij hebben reeds alle middelen beproefd !

— Alle middelen — op één na ! gromde Bill. En ik ben gekomen, om dat toe te passen !

Charles die geen woord van dit korte gesprek had gemist, werd nu weder uit de auto getild en snel het huis binnengedragen, waarvan de deur dadelijk weder gesloten werd.

Men droeg hem een trap op en een kamer binnen. De deur werd weder gesloten.

Toen werd alles stil.

Maar in die stilte meende Charles na eenigen tijd een licht gerucht te hooren — iets als een zacht gekreun.

Hij waagde het de oogen voorzichtig op te slaan.

En hij zag een groote kamer, rijk gemeubeld, maar geheel zonder ramen.

Blijkbaar moest hier steeds kunstlicht branden.

In een hoek stond een groot rustbed.

Daarop zat, of liever lag, een jonge vrouw in een zijden peignoir gehuld, met ontbloote armen.

Zij was doodelijk bleek en haar oogen hadden een koortsachtigen glans.

Charles begreep onmiddellijk, dat men hem in de kamer had gebracht, waar de ongelukkige madame Pommier gevangen werd gehouden.

Deze scheen ternauwernood te hebben gemerkt; dat er iemand anders was binnen gekomen, zoodanig had haar vrijwillig vasten haar uitgeput.

Maar nu werd haar aandacht getrokken door een zacht gekuch.

Zij hield op met kreunen, en keek met wijd geopende oogen naar Charles die half overeind was gekomen, en haar met den vinger op de lippen strak aankeek.

De jonge vrouw streek de hand over het voor-

hoofd, alsof zij meende, aan een zinsverbijstering ten prooi te zijn.

Toen stond zij van het rustbed op, en kwam met wankelende schreden naar de sofa, waarop men Charles had neergelegd.

— Houd u kalm, zeide Charles op zacht gefluisterden toon. Er zijn vrienden in uw nabijheid! Wij zijn gekomen om u te redden!

Madame Pommier moest snel de hand op den mond drukken om den kreet te weerhouden, die naar de lippen was gestegen — den jubelenden kreet van blijdschap en dankbaarheid.

— Zijt gij een landgenoot van mij? vroeg zij heesch fluisterend.

— Neen — maar ik en mijn vrienden stellen het grootste belang in u! Ik moet u een vraag doen — maar gij behoeft er niet op te antwoorden als gij niet wilt... hebt gij tot nu toe weerstand kunnen bieden?

— Dat zweer ik! antwoordde de jonge vrouw. Maar aan die ellendelingen heeft het niet gelegen! Zij hebben mij zelfs met een zweep durven slaan! Zie eens!

En voor Charles iets had kunnen zeggen, toonde ze haar arm waarover twee diepblauwe striemen liepen....

— O, die laffe schurken! siste Charles. Maar zij zullen het boeten, dat zweer ik! Ga spoedig weder naar de plaats waar gij waart, madame! Dadelijk kan die bandiet van een Bill terugkomen, nadat hij de auto heeft weggebracht, waarin hij mij hier heeft gebracht!

— Maar waart gij dan niet bewusteloos?

— Ik heb mij slechts zoo gehouden! Maar ga nu dadelijk weder liggen, en laat de rest maar aan mij over!

Charles had onwillekeurig zijn stem tot een mannelijker toon laten dalen en de jonge vrouw keek hem een oogenblik verstomd aan.

— Snel, snel! drong Charles aan. Ik hoor reeds zijn voetstappen!

Madame Pommier ijelde weder naar de rustbank, en Charles hield zich bewusteloos.

Het was tijd, want de deur ging open en Bill trad binnen, met een leelijken glimlach om de lippen.

Hij sloot de deur zorgvuldig, en trad op de rustbank toe.

— Wat hoor ik daar, mijn engel! zeide hij sarrend. Weigert gij nog altijd.... datgene te doen, waartoe wij u toch wel zullen dwingen?

— Gij kunt mij eerder doden, dan dat ik zou toegeven! riep de jonge vrouw, met fonkelende oogen.

— Nu, dat zullen wij eens zien! riep Bill.

— Wat! Gij zoudt het durven wagen, geweld te gebruiken?

— Dat zal ik inderdaad, mijn liefje! Niemand zal u hooren, al zoudt gij nog zoo hard schreeuwen — en al zou men het hooren, dan had het nog niets te beteekenen!

Hij was op de jonge vrouw toegetreten en greep haar beet.

— Hulp! Hulp! gilte de ongelukkige.

— Ja, schreeuw maar! Schreeuw maar gerust! Het zal u niet baten! Wat! Gij bijt? Gij kleine duivelin? Ik zal....

Maar hij kon niet uitspreken.

Een krachtige vuist had hem in den nek gegrepen en een eind weggeslingerd.

Brullend van woede wendde de schurk zich om, teneinde te zien, wie hem had aangevallen.

En met uitpuilende oogen zag hij de gewaande gouvernante tegenover zich staan!

— Ja — ik was zoo vrij! riep Charles spottend uit. Dat verwondert u? Gij verbaast u misschien over mijn mannelijke spraak?

Bill gaf geen antwoord, maar wierp zich dol van woede op Charles.

Deze wachte hem kalm op, en raakte hem met de rechtervuist zoodanig onder de kin, dat de kerel voor dood achteruit wankelde.

Maar hij was bij de deur terecht gekomen en drukte nu op den electricischen schelknop, die zich daar bevond.

— Verraad, mannen! brulde hij. Kom mij te hulp! Wij zijn verraden!

Charles sprong op hem toe, om hem het schreeuwen te beletten, maar hij kwam te laat.

De deur vloog open, en een viertal mannen met een moordzuchtige uitdrukking op hun gemeene tronies, stortte zich in het vertrek, met boksbeugels en ploertendooders gewapend.

Het zag er leelijk uit voor Charles want tegen deze overmacht was hij niet opgewassen, en hij had geen tijd zijn revolver te trekken.

Hij verdedigde zich zoo goed hij kon met de vuisten, maar hij zou zeker het onderspit hebben gedolven, als het tooneel niet plotseling ware veranderd.

Juist toen Bill de Française had opgetild om haar weg te voeren, sprong er een man van reusachtigen lichaamsbouw het vertrek binnen.

Hij was er nog nauwelijks of de schurken rolden als kegels door het vertrek, verblind, verdoofd en half geradbraakt!

Nu en dan krabbelde er een moeizaam op, om de volgende seconde als het ware gelijk een zwaluw door de kamer te zeilen, en een vijftal meters verder weder neer te ploffen.

De man, die hiervoor zorgde, was James. Raffles keek op den drempel van de deur glimlachend toe, terwijl Pommier, dien hij in allerijl van zijn huis had gehaald, weenend van ontroering en vreugde zijn half bewustelooze vrouw in de armen drukte.

En ten slotte verschenen op den achtergrond een aantal agenten van politie, die in korten tijd alle bewoners van het beruchte huis arres-

teerden, de jammerende „Mama Goldbird” inclusief!

Toen echter de politie omzag naar de bewerkers van deze gelukkige vangst en met name naar den man, die op zoo onnavolgbare wijze de rol van Française had vervuld — toen bleken zij allen in de verwarring spoorloos te zijn verdwenen....

De volgende aflevering bevat :

Jimm Crosby, de Zeeschuimer

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885